

De Burgeroorlog in Duitschland. — Onze nieuwe gezant in China. — Het ongeluk met de „G. 14”. — Verdwijnend Amsterdam. — Bij Mevrouw Mann-Bouwmeester.

No. 30
(4)
22 Jan.
1919.

AFZONDER-
LIJKE
NUMMERS
15 CENT

Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS
PER
KWARTAAL
f 1.90

DE STRIJD TE BERLIJN

Het gebouw van de „Vorwärts” na de verovering door de Regeeringstroepen. Zooals men weet is de „Vorwärts” het officieele orgaan van de regeering Ebert-Scheidemann. De Spartacisten hadden zich van het gebouw weten meester te maken, en verdedigden het, na het gebarricadeerd en versterkt te hebben, op bijzonder hardnekkige wijze. De enorme schade, die aan het gebouw is aangericht, toont onze foto op duidelijke wijze.

(Zie ook de serie foto's op pag. 7 en 14).

BIJ MEVROUW MANN-BOUWMEESTER

Ik mevrouw eens „interviewen” mocht voor „Panorama”? Of zij slachtoffer zijn wilde?

„Wel ja, kom babbelen. Heel graag. En breng uw vrouwtje mee. Ja hè?”

En we gingen.

Op straat kwamen we Theo tegen, Theo Frenkel, mevrouw's kleinzoon, die haar „ma” noemt. Grootma zou ook al te bespottelijk zijn voor die vrouw met dat jonge uiterlijk en wat nog waardevoller is met dat jonge hart. Theo wilde wel mee gaan. Waarom niet?

En Lily, Theo's meisje, Lily Bouwmeester, zou óók komen dien avond.

Op de trap werden wij verwelkomd door vrolijk hondengeblaf, door het geblaf van Bruxelloise en van Brabançonne. 't Leken wel tweelingen, maar éene was een vondeling. Of het Brabançonne of Bruxelloise is, weet ik niet.

Mevrouw ontving ons in de woonkamer, gezellig, joviaal, charmant. Met thee, met echte thee in of buiten distributie. Met koekjes. Met borstplaat, waarin echte vruchtjes waren. En we begonnen te praten, niet „interviewachtig”, zóó maar.

Eerst over den Duitschen keizer en den ex-kroonprins. Ieder en spreekt over den ex-keizer en over den kroonprins. Mevrouw zei: „In alle tijden... nee ik heb een boek gelezen van Johanna Nater, en die heeft geschreven over Eugénie de Coucy, over de mémoires van Eugénie de Coucy in een boek, getiteld „Van de revolutie tot de Restauratie”. Je ziet daar 't heele gebeuren vóór je, ten tijde van Lodewijk XVIII en van Napoleon, hoe haar hart geslingerd werd

gen en dan weet ze het precies. Op. Neer. En dan heb ik er nog éene. Net een stijgend paardje. Ik studeer nu verschillende dingen met ze in. Scènes. Eerst kijk ik wat er in ze zit: Of ze zwaarmoedig zijn of vrolijk. Ik zet er eene als ingenuë. Deugt niet, wég, grande coquette. Of blijspel. Wel nu, daar zit eene tragédienne in. Dan ga ik verder, werk op dat waarin ze misschien iets worden kunnen. Langzaam aan. Ik wijs ze op mooie bewegingen en hoe ze niet doen moeten. Ik geef ze liefde voor het vak. Kunst is een vak en géén vak. Ik ben bezig met scènes uit „De Vreemdelingen” van Alexander Dumas en met scènes uit „Geluk” van Suze la Chapelle-Roobol en met nog andere.

Kom maar kijken, hoor. „Ga es mee,” zei de jonge „Theo” nu, „naar de studeerkamer van ma, dan zal ik u de onderscheidingssteekenen eens laten zien, die ze in den loop van de tijden heeft gekregen.” En wij kwamen in het leuke, smaakvolle artiestenhol met die gezellige pouffen van stoelen. Aan den muur portretten van Sarah Bernhard, op wie mevrouw zóó veel lijkt, uiterlijk en innerlijk, met daaronder eigenhandig geschreven: „Mes plus sincères félicitations”.

En dan door van Welie geteekende portretten met „Aan mevrouw Theo Mann, de onvergelykelijke uitbeeldster van 's menschen lief en leed, vol bewondering en vriendschap”. En ja, waarlijk, daar hing ook 't portret van mevrouw Albregt-Engelen als Dorine in „Tartuffe”. „Hier, kijk,” i jonge Theo, „de gouden lauwerkrans, die ma gekregen heeft bij haar 50-jarig jubileum. Ja hier, in dat kastje. En daar naast de Theo Mann-Bouwmeester ring, dien ze in 1911 heeft gekregen. U weet toch, uit haar testa-

Mevrouw Mann aan het ontbijt.

tusschen de liefde voor de Bourbons en... ja, haar man was een aanhanger van Napoleon en zij was dol op haar man, met haar heele hart hing zij aan haar man, den maarschalk Oudinot, zoon van een bierbrouwer, hertog gemaakt door

Bonaparte. En zijn tweestrijd later: Toen Napoleon naar Elba was verbannen, had Oudinot n.l. trouw gezworen aan den koning, aan Lodewijk, ter wille van het landsbelang. En toen Napoleon terugkwam... ja hij had toch trouw gezworen, hè? Toen liet hij de officieren bij zich komen, allen, en vroeg hen: „Als ik „leve de koning” roep, met welken kreet zult gij dan mijn kreet beantwoorden?” En een jong officier antwoordde: „met leve de keizer.” Tot één uur heb ik zitten lezen,” vertelde mevrouw Mann, „ik voelde mijn tranen opwellen.” En zij speelde met al hare fantasie het hier boven geschreven tafereel.

Welk eene vrouw, welk eep plastiek. Het was allemaal echt en allemaal „du théâtre” tegelijk.

„Is dat niet 'n tooneelstuk?” zei zij, „drame à grand spectacle en tegelijkertijd moderne psychologie, de tweespalt in Eugénie!”

En — ja de associaties gaan zoo snel bij deze bijzondere vrouw — ineens — hoe weet ik niet — hadden wij het over de tooneelschool. Die heeft hare liefde. Men weet dat zij daar leerares is, in spel en in voordracht. Ik heb eens zoo'n les bijgewoond en dat enthousiasme, dat vuur, waarmee zij les geeft, is ongeëvenaard. De leerlingen aanbidden haar, vechten er om wie „die snoes” helpen mag met 't aandoen van haar mantel.

„O, ik heb nou wel weer een paar talentvolle leerlingetjes” vertelde zij. „Kom maar eens kijken, hoor kinderen lief. Eén zegt de „rei van Clarissen”. Ik staer voor als kapelmeester en zij volgt al mijne beweging-

Mevrouw Mann schenkt thee.

Mevrouw Mann studeert haar rol in.

Mevrouw Mann met haar lievelingshondjes
Brabançonne en Bruxelloise.

ment komt men te weten, wie zij de grootste actrice acht en die krijgt na haar dood dien ring. En hier, dit onderscheidingsteeken kreeg zij van „Momus” in Maastricht. Bekijk maar alles.” En wij zagen vele gouden medailles, en onderscheidingsteeken. „Kom nou mee naar de gang.” En wij zagen ook den „krampstoel”: Mevrouw gaf vroeger les bij zich aan huis. En de zenuwachtige leerlingetjes krampten zich dan aan den stoel, waarvan de leuning aan den eenen kant vol flarden is. „Daar, kijk, daar heeft Ueene oorkonde van Willem III, door hem zelf onderteekend van 1 Januari 1886, waarin gemeld staat dat zij de groote gouden medaille kreeg voor haar schitterend spel.”

We gingen weer naar binnen

En „Lily” kwam naar boven wippen, Lily Bouwmeester, de actrice van de toekomst, lezers en lezeressen. Wie, die het gezien heeft, zal ooit haar Amal in „De brief van den koning” vergeten? „Die heeft zij zich zelf geleerd. Allemaal praatjes,” zei jonge Theo, „dat een ander die haar zou in gestudeerd hebben, zich zelf geleerd in den trein in een dag of wat. En bij intuïtie had zij de juiste intonatie. Rasactrice, wat? O, vertel es, dat mevrouw Mann een kleinzoon heeft, m'n jongeren broer, ja, die aan het Amerikaansche front gestaan heeft. Dat vinden uw lezers misschien wel interessant.”

„Wat hebben we u den laatsten tijd weinig op de planken gezien,” merkte ik op. „Alleen maar in „Getrouwd” van Shaw en in enkele „reprises”.”

„Ik hoop dat je me nou wel te zien krijgt in een stuk, dat we gelezen hebben en in elkaar gezet. De Rotterdammers hebben het vroeger gespeeld. Het heet „Schuilplaats”.”

„Van wien is dat stuk?”

„Gek hè. Ik weet 't niet. M'n goeie, lieve man zou gezegd hebben: „Dat is nou zoo bij jullie artsen. Ze weet nooit van wien een stuk is. De minste trommelslager weet bij ons van wien een symphonie is. Nou, vroeger, vóór de Berner Conventie, móchten we niet weten van wien 'n stuk was. Zoo'n stuk had een nummer. We lazen nummer 312 b.v., want anders, als eene andere directeur het te weten kwam, konden ze ons een stuk afkopen, niet waar?”

Mijn vrouw zei: „Mevrouw, wat draagt u op het tooneel toch altijd mooie costuums. Wie maakt die toch?”

„Wel ik zelf,” zei mevrouw Mann. „Ten minste, ik ontwerp ze. Op het tooneel lijk ik groot, niet waar? Als de naaister mij zou kleeden, dan was ik 'n dikke, kleine prop. M'n avondjaponnen, alles, wordt bij mij aan huis gemaakt. Dan zoek ik wat platen bij elkaar. Ik geef 't allemaal aan. Van dië plaat neem ik den rug, van 'n andere de taille. Maak nu maar 'n onderjurk, zeg ik. Speld dit, speld dat, naai 't nou maar. Stel je voor dat ik 't niet zoo deed. Dan zat ik in 'n ander z'n japonnen. Dan voelde ik me straal ongelukkig. Een dikke pad was ik daarin. Ik heb 't land om me voor de straat te kleeden.”

„Hoe ziet uw kleedkamer er uit?”

„O, ik heb wel 'n aardige kamer. Ik richt die zelf in. Ik sleep er weer alles uit als er een ander gezelschap spelen komt. De kasten met de japonnen zijn dan natuurlijk afgesloten. Ik heb een speciale kleedster. Niet eene voor mij apart — er zijn er drie — maar ik heb altijd dezelfde. Prettig. Je hebt je met niets te bemoeien. Alles ligt uitgepakt. Gaan we b.v. naar den Haag, best, zij weet precies welk stuk gaat

en wat die of die actrice nodig heeft. En ze pakt den boel weer in. „Eerst hadden we Greetje. Die dacht, „Als Greetje weggaat, dan staat de wereld stil.” En nou hebben we 'n ander, Lientje, en de wereld draait altijd nog.”

„Parool voor die kleedsters is: „Hoozen, zien en zwijgen”.”

Want ze weten heel wat coulissengeheimen. En dan om al die humeuren tevreden te stellen,” zei mevrouw Mann met een ironisch tintje in haar stem. „Ik ben b.v. kouelijk. Mevrouw Holtrop moet altijd de ramen open hebben. En Marie Holtrop, die met hare moeder kleedt, is nou weer kouelijk, ziet u. Die vraagt dan wel is of ze bij mij mag komen kleeden en dan zeg ik „ga je gang maar, kind”. Ik wil maar zeggen zoo'n kleedster heeft dan alles weer te versjouwen en nooit, nooit komt ze in de war. Nou zijn er 'n paar actrices ziek geweest, en Lientje zei: „Wat zal ik bij die weer ontdekken?” Ja, de humeurjes... Toen kwam Fietje, Fietje Carelse en als die den schouwburg binnenkomt, staat de heele boel op z'n kop. Maar ze is 'n gezels-

We dronken 'n borrel. En nog een. En nog een. „Weet je wat,” zei ik tegen de vrienden: „Ga mee naar ma.” Nou, zij wilden wel. En wij met ons vieren kwamen naar boven. We waren allemaal 'n beetje erg vroolijk. Ma nam 't aardig op, deed de schuifdeuren dicht, liet ons eerst 'n beetje bekomen en bracht toen kaas, moederlijk 'n stukje kaas voor ieder. Eén van de lui, 'n beetje geaffecteerd, vond 't vreeselijk, „zoo'n dérangement bij onze eerste actrice.” Toen gaf ma ons nog 'n borreltje op den valreep. En kort en goed: Tot half twee zijn we bij elkaar gebleven. En zij bleven er bij als er pakjes kwamen. En gelachen hebben we, gelachen... Maar toen ze weg waren, heeft ma zelf al de rommel opgeruimd en den volgenden morgen was ze weer heel in de vroegte op.”

„Ik heb u van de week heel aardig zien spelen,” zei ik tot jongen Theo, „in „Het sprookje van den Wolf.”

„O, ja? Weet u wat ik ook prettig vind: Filmen. Dat is eigenlijk sportief comédie spelen. En 't is internationaal. Ik wil later wel es naar 't buitenland. Anders blijf je zoo in je bekrompen kringetje, hè. Leuk rommelachtig is dat gefilm.”

„Ja,” zei mevrouw, „ik film ook wel eens. B.v. in „Pro Domo”, met m'n broer Louis er bij. Mijn zoon Theo Frenkel, hier Theo's oom, had de regie. En die was dan in één spanning. „Meer uitwerken die scène.” Tot m'n broer Louis: „Vooruit nou, kus 't portret, oom. Even 't hoofd op de tafel. Snikken. Handen van je gezicht weg. Smijt nou weg 't portret, oom. Zeg „ba ba.”

En we zagen 't tooneeltje vóór ons.

We hadden geheel en al den tijd vergeten.

We maakten zoo'n beetje ons excuus, maar mevrouw zei: „'t Wordt dikwijls laat. Komt nog es gauw terug.” En de hondjes die al bevriend met ons geworden waren, blaften „waf waf” tot afscheid. Zoowel Brabançonne als Bruxelloise.

EDMOND VISSER.

DE GRIJSAARD EN HET EEUWIG LEVEN

door M. DUMONT

Wij kunnen onze lezeressen en lezers onderstaand verhaal bijzonder aanbevelen. Het onderwerp: eeuwig te blijven leven, heeft sinds onheuglijke tijden 's menschen belangstelling. De ontknooping is werkelijk even verrassend als origineel.

Hij was reeds diep in de negentig. Zijn rug was maar iets gebogen, zijn hoofd droeg hij nog recht-op. En gezond datie was, kern-gezond. Van zijn geboorte af, was hij altijd gezond geweest; ziekte of kwaaltjes kende hij alleen, omdat anderen er wel eens mee toedden.

Zijn leven vlood regelmatig daarheen; had dit altijd gedaan. Als procuratiehouder had hij zonder al te veel van zijn krachten te vergen, steeds een goed stuk brood gehad, terwijl hij, toen hij zeventig jaar was, een aardig kapitaaltje had overgegaard, waarvan hij als man alleen, gemakkelijk kon rentenieren.

Iederen morgen deed hij — 's winters goed

Mevrouw Mann maakt toilet om uit te gaan.
(Foto's Bern. F. Eilers).

lige, lieve meid.” — „Kritieken, zegt u? In m'n jeugd las ik nooit kritieken. Als ze tegen me zeiden: „Je staat in de krant,” dan zei ik: „Sta ik in de krant?” en dan dacht ik: Is de kritiek slecht, dan wil ik 'm niet lezen, want dan erger ik me maar en is die goed, nou, dan zullen de werkelijke goeie vrienden die je hebt je de krant wel sturen. Eén krant las ik altijd, dat was de „Echo”, de goedige „Echo”. Ik was, geloof ik, één van de eerste abonnees.”

„'n Vervelende boel met die bonnetjes tegenwoordig,” zei mijne vrouw, die eene zorgzame huisvrouw is. „Bemoeit u zich nou ook met die soesa?”

„O,” antwoordde mevrouw Mann, „ik bemoei me heel erg met 't huishouden.”

„En onvermoed,” zei jonge Theo. „Daar had je nou met Sinterklaas. Moet u es hooren. Ik zei, „ma wat wilt u hebben?”

„Geef me maar 'n rek aan den muur voor m'n Japansche borden.” Goed. Ik kocht 't ding, ging er mee naar m'n borrelclub. Met gejoel werd ik ontvangen. Dat begrijpt u, met dat groote pak. Ik werd 'n beetje in 't ootje genomen.

Mevrouw Mann leest het bekende tijdschrift „De Film-Wereld”.

ingepakt — zijn door hem zelf voorgeschreven wandeling, zonder acht te slaan op weer of wind. Als het eens regende, dan trok hij zijn overschoenen aan en nam zijn paraplu mee, maar bleef er nooit voor thuis.

Op zijn morgenwandelingen volgde hij steeds met hetzelfde welbehagen het wisselen der seizoenen; hij verheugde zich over de eerste groene knoppen en blaadjes bij het naderen der lente, en wanneer de winter kwam, deed het hem genoeg een dun vliesje op het water te zien komen.

Hij wandelde nooit langer dan drie kwartier. Wanneer hij thuis kwam, stond zijn ontbijt klaar. Daarvoor had zijn huishoudster gezorgd. Zijn boterhammen smaakten hem altijd even lekker, van de eerste tot de vierde. Als hij gegeten had, stak hij een lange pijp op, zette zich in een behaaglijken stoel en... sliep in. Dan kwam zijn huishoudster, nam voorzichtig de pijp uit zijn mond en liet hem slapen.

Zijn tegenwoordige huishoudster was drieënzestig jaar oud. Zij was reeds zijn vierde meid-huishoudster sinds den dood van zijn vrouw. Want hij had steeds, zooals hij het gewoon was te noemen, „oudere dames van den besten leeftijd” genomen. De drie eersten hadden hem eerlijk en voortreffelijk, tien, dertien en twaalf jaar gediend en verzorgd. Toen waren zij gestorven: allen tusschen de zeventig en tachtig jaar.

Zijn tegenwoordige verzorgster was pas een jaar bij hem in huis. Maar in dat jaar had zij hem zoo goed verzorgd, had zij steeds zoo nauwkeurig de haar bij d'r aanstelling gegeven instructies opgevolgd, dat hij innig hoopte, dat zij tot aan haar dood bij hem zou blijven. Hij dacht er niet over, om vóór haar dood te gaan! Hij was wel ouder, maar wat deed dat er toe? Wanneer de menschen

dood gingen, dan was dat immers hun eigen schuld! Dan waren zij op de een of andere wijze onvoorzichtig tegenover zichzelf geweest, en daarvoor zou hij wel oppassen. Hij had zichzelf een levensregel gesteld, wist precies wat hij eten moest en wat niet, om gezond te blijven, en voor geen geld van de wereld zou hij daarvan, voor geen dag, zelfs voor geen minuut zijn afgeweken. Want van dien levensregel verwachtte hij alles, zelfs het eeuwig leven hier op aarde.

Dus, zooals gezegd: hij zou niet sterven. Hij was zijn gansche leven voorzichtig geweest, zoo, dat men er hem wel eens om had uitgelachen, en men hem voor een zonderling hield, maar hij had er zich niets van aangetrokken.

Genotmiddelen had hij steeds met mate, en dan nog als genees- of voorbehoedmiddel gebruikt. Per dag dronk hij — 's middags en 's avonds — twee glazen wijn: dat was om de bacteriën in maag of ingewanden te doden. Tabak — nicotine-vrije — rookte hij steeds maar één pijp per dag. Koffie dronk hij nooit; dat was niet goed voor de zenuwen. Wortelen wilde hij nooit bij zijn middagmaal gebruiken: die verstoorden een goede spijsvertering.

Dit alles — en natuurlijk nog wat — was echter slechts om ziekten te voorkomen, ziekten waaraan hij zoogoed als een ander, zou hebben kunnen doodgaan. Maar... er zijn ook menschen, die stierven, zonder ziek te zijn geweest, en dat mocht hem natuurlijk ook niet overkomen, want dat was in strijd met zijn principe van niet dood te gaan.

En ook hierop had hij iets gevonden: hij at vleesch, veel vleesch, en dat vleesch was op een bijzondere, door hem zelf bepaalde manier bereid, en hierin school de geheimzinnige uitwerking op 's menschen lichaam. Dan zorgde hij steeds voor een goede nachtrust, waarin zijn lichaam alle gelegenheid had zich te herstellen van de inspanning van des daags. En dat deed het dan ook, want hij stond iederen morgen even verkwikt en frisch op als een pasgeboren kind.

Hij was nooit eens moe of niet goed uitgerust 's morgens: o, neen, vol moed begon hij steeds weer aan iederen nieuwen dag, die hem ouder en ouder maakte in dagen en jaren, maar niet naar het lichaam of den geest.

Het ging hem zoo goed op deze wereld, en hij had nergens gebrek aan. En dus, toen hij 100 jaar oud was, en vanzelfsprekend al een eind op weg om nooit dood te gaan — want wie wordt zoo maar 100 jaar? — deed hij bij zichzelf de stille gelofte om eeuwig te blijven leven. Hij wilde niet

doodgaan, onder géén omstandigheid. — Zijn kamer vulde zich dien dag met vrienden, met zijn kindskinderen en hun lieder kinderen, die hem allen geluk kwamen wenschen met zijn honderdsten verjaardag. Het was hem wel te moede, al die hartelijke felicitaties in ontvangst te mogen nemen, maar toch: een weemoedige gedachte zette zich vast in zijn ziel en liet zich niet eruit verdrijven, ondanks alle pogingen die hij deed: hij miste zijn vrouw en zijn eigen zoons en dochters. Zij waren dood. Door hun eigen schuld. Want toen zijn zoons het ouderlijk

leven. En nu de weemoed in zijn ziel was om den dood van zijn vrouw en zijn kinderen, nu twijfelde hij eraan of hij wel den moec tot eeuwig leven hebben zou. Neen, hij geloofde niet, dat hij dien moed bezat, hij geloofde niet, dat hij zou durven blijven leven, terwijl allen, die nu gelijk met hem op aarde waren, stierven.

Opnieuw voelde hij thans weer het gemis van zijn vrouw en zoons en dochters, en van alle zijn dierbare vrienden. Sterker en sterker werd het verlangen naar hen, en zijn reeds zoo onevenwichtige ziel werd in een heftige beroering gezet door een machtig heimwee naar allen en alles, wat geweest was... Hij ging denken en peinen... soms doorvoer een huivering zijn lichaam als sidderde hij van angst. Maar dan vermande hij zich, dronk zijn kop kamille-thee deed het licht uit, ging naar bed en dwong zijn hersens tot rust. Speedig sliep hij in.

Den volgende morgen ontwaakte hij, weer even gezond en vroolijk en opgeruimd en met denzelfden lust tot leven als gewoonlijk.

Op zekeren dag echter werd hij ziek. Het begon met koude rillingen langs zijn rug. Hij was juist op zijn morgenwandeling en voelde zich zoo moe worden, dat hij op een bank moest gaan zitten om uit te rusten. Zoo zat hij daar, een half uur, een uur, maar hij werd niet beter, zooals hij gehoopt had, maar hij voelde zich al zieker en zieker worden. Hij dacht erover een rijtuig te nemen, en naar huis te rijden, maar hij wilde niet toegeven aan wat hij „onzin” noemde, vermande zich, stond op en strompelde naar huis. Zijn huishoudster zond hem direct naar bed en liet een dokter komen. Toen deze kwam, lag de oude in ijkkoorts...

Het werd een langdurige geschiedenis. — „Uw grootvader heeft een onbegrijpelijke constitutie,” zei op zekeren dag de dokter tot een kleindochter van den zieke, die met een pleegzuster den ouden man oppaste, want de huishoudster was ook ongesteld. — „De koorts heeft hem flink te pakken, maar hij kan het te boven komen. Hij is nu 106 jaar oud, nietwaar?”

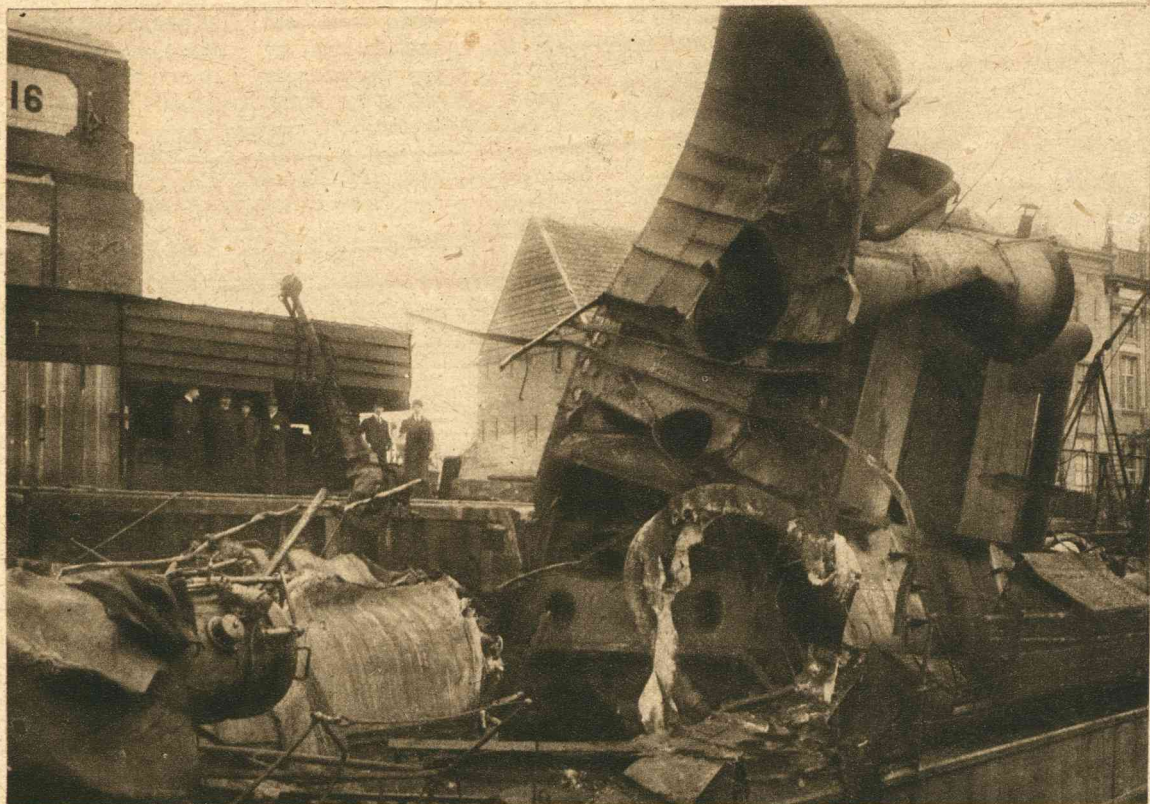
De kleindochter knikte. Met den ouden man ging het al slechter en slechter. De koorts in hem werkte dag en nacht. De dokter begon te twijfelen of hij het er wel bovenop haalde. Maar op zekeren nacht — de ziekte was juist op haar hevigst — ontworstelde de oude zich aan haar machtigen greep, en begon weer helder te denken. Hij dacht natuurlijk weer het eerst aan den dood, dien hij niets wilde toegeven. Dat beloofde hij zichzelf in dit plechtig uur wederom. Hij zou sterk zijn, hij wilde, hij zou leven!! De rest van den nacht lag hij wakker. Hij durfde niet te slapen, uit vrees dat de dood hem overrompelen zou, wanneer hij niet op zijn qui-vive was.

Pas tegen den morgen viel hij in een rustigen sluimer. De crisis was geweken, een paar weken later verliet hij het bed, en begon hij weer zijn zelfde leven van voren afaan.

De huishoudster was echter nog steeds ziek. Ernstig ziek, en de dokter, die hem feliciteerde met zijn herstel, maakte zich bezorgd over haar leven. En de oude dacht: weder een, die ik overleven zal...

Ter gelegenheid van zijn herstel ontving de oude een stroom van brieven en kaartjes. Zijn onsterfelijkheidstheorie was onder zijn kennissen opzien gaan baren. Zij hadden vaak om zijn dwaze ideeën gelachen, en toen de oude man ziek lag, hadden allen aan zijn laatste uurtje gedacht, maar nu hij weer beter was, was de reactie zooveel grooter. Zij zagen in hem nu werkelijk een ernstigen sollicitant naar het eeuwige aardsche leven, en daarom achtten zij het nu den tijd om eens nader naar zijn theorie en dezelve toepassing te informeren.

Daarom vlochten enkelen zoo leuk-weg tusschen hun felicitaties de vraag in, hoe hij het toch wel klaarspeelde om zoo oud te worden. Hierin zag de grijsaard hun erkenning van zijn macht over den dood, en dit prikkelde zijn kinderlijken trots zoozeer, dat hij besloot hun de gewenschte inlichtingen te verschaffen. Hij zou hen allen — het waren er een goede veertig — op 'n diner noodigen, op zijn diner, en dan zou hij hun vertellen zijn levenswijze, wat hij at en dronk. Eerst dacht hij nog erover of hij niet zijn geheim voor zichzelf zou houden, maar dan peinsde hij over den weemoed om het sterven van allen, die hem lief

DE ONTPLOFFING AAN BOORD VAN DE „G. 14”

Zooals men weet had onlangs te Vlissingen aan boord van de torpedoboot „G. 14” een ketelontploffing plaats waarbij twee mannen van het personeel werden gedood en andere gewond. De ramp was te wijten aan het springen van den z.g. waterzak. De ontzettende verwoesting is op onze foto duidelijk zichtbaar.

verlaten hadden, waren zij maar gaan voortleven, niet achtend op zijn waarschuwingen en vermaningen, niet er aan denkend, dat er aan hun krachten eens een grens kwam, en dat zij voorzichtig moesten wezen om niet dood te gaan. Zij hadden geleefd in den roes van zaken-doen en geld-verdienen, en waren er aan ten onder gegaan. Overdag reisden zij in auto's en treinen en werkten hun hersens groote plannen uit en 's nachts, in de stilte, werden die plannen al grooter en grooter en namen zij vasten vorm aan, en dan kwamen zij op hen toe en dreigden hen te verpletteren. Zij woelden en wentelden zich op hun legersteden en sliepen onrustig. Dan verlaatten zij zich 's morgens en konden niet rustig ontbijten, omdat zij anders den trein zouden missen. Zijn dochters waren met dergelijke typen van menschen gehuwd — en ook die waren opgegaan in den roes van geld-verdienen. En nu waren zij dood en voelde hij den onzegbaren weemoed een geslacht, zijn eigen geslacht, overleefd te hebben. Zijn oogen werden vochtig,

VERKOOP VAN LEGERHONDEN TE HAARLEM.

Daar het gebruiken van trekhonden niet aan de verwachting voldaan heeft, had een dezer dagen een verkoopplaats van een groot aantal honden, die als bespanning van de mitrailleurs dienst gedaan hadden.

en zijn familieleden en vrienden bemerkten dit. Daarom lieten zij hem alleen, want zij begrepen, dat grootvader, overgrootvader en over-overgrootvader rust noodig had. Maar hij vond geen rust voor zijn hersens dien dag, want hij vroeg zich af, of hij wel den moed had, altijd te blijven leven! Hij had het zich steeds zoo vanzelfsprekend voorgesteld, dat hij zich nooit zoo goed als nú had kunnen indenken, wat het beteekende om nooit te sterven, en zijn kinderen, kindskinderen en allen hun lieder nazaten te over-

DE BURGEROORLOG IN BERLIJN

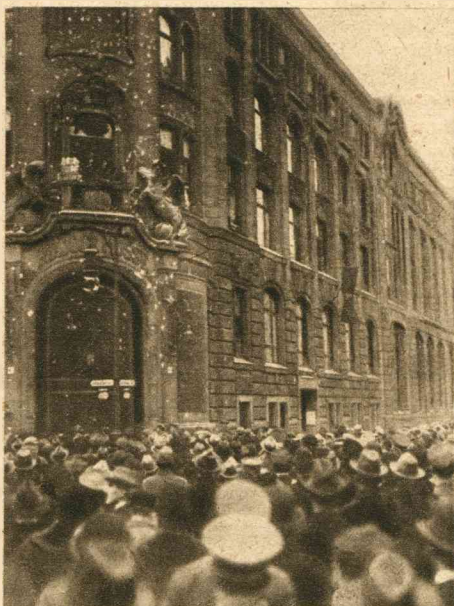
Te Berlijn demonstreerden groote troepen soldaten, die op de meegevoerde borden smadelijke opschriften tegen de regeering hadden gesteld en onmiddellijke demobilisatie eischten. Op onze foto ziet men zulk een troep in de Siegesallee.

In verband met de troebelen werden de Berlijnsche burgers van geweren voorzien en tot een burgerwacht samengesteld. Hierboven ziet men hen door de straten trekken op weg naar hun stellingen.

Regeeringssoldaten en leden van den Spartacus-bond houden plaatselijke onderhandelingen bij een samenstooten in de straten.

Hoe het gebouw van het Berliner Tageblatt (Rudolf Mosse) eruit ziet. Men bespeurt in den gevel duidelijk de gaten door de kogels veroorzaakt. Zooals onze lezers weten, woedde de strijd hoofdzakelijk in het krantenkwartier.

Op last van de regeering moesten alle burgers hun wapens inleveren. De stadswijken werden afgezet en de voorbijgangers door uitgezette posten gefouilleerd naar wapens.

LIEBKNECHT, de hoofdleider van de Spartacisten, werd, gevangengenomen door de regeeringstroepen, bij een poging tot ontvluchten doodgeschoten. Onze foto geeft hem eenige dagen voor zijn dood in een straat te Berlijn een redevoering houdend.

Van een redactie bureau uit, waar de Spartacisten zich verschanst hebben, wordt er geschoten: voorbijgangers trachten het lijf te redden.

ROSA LUXEMBURG, de bekende medestander van Liebknecht, werd, nadat zij gevangengenomen was, door de menigte gelynch.

Op de beide bovenstaande foto's ziet men hoe de Spartacisten (links) en de regeeringstroepen (rechts) zich in de straten achter pakken couranten en rollen rotatiepapier verschanst hadden.

VREDESFEESTEN IN JAPAN

Al niet minder dan in de hoofdsteden van de landen der Entente, werd het bericht van den wapenstilstand — voorbode van den vrede — ook in Japan door de bevolking met groote geestdrift ontvangen. Overal hadden er feesten plaats. Onze correspondent te Tokio zond ons de op deze pagina gereproduceerde foto's. Hierboven: de schooljeugd van Japan's hoofdstad laat vliegers op in de nationale kleuren.

waren, en dus overwon hij die egoïstische neiging en zond de invitatie weg. —

Het was een uiterst gezellige maaltijd, en er heerschte een joviaal-gemoedelijke stemming. Ieder liet zich gaan en gaf zich geheel. De oude man zat tusschen zijn beide jongste kinds-kinderen van 30 en 35 jaar en was een en al opgewektheid en levenslust. Zijn oogen straalden van genoegen, nu hij zichzelf het voorwerp van aller aandacht en vereering wist.

De stemming der gasten, die op het punt waren in het bezit te geraken van het recept der onsterfelijkheid — velen dachten reeds in stilte, hoeveel guldens zij er wel aan zouden kunnen verdienen — de stemming der gasten was uitermate levendig en vrolijk. Leutige scherts, waaraan de grijsaard niet in de laatste plaats deelnam, deed de lachsalvo's door het vertrek breken. En juist toen de stemming haar hoogtepunt was genaderd, ging de deur open en werd er door vier koks een reusachtige schotel binnengebracht, waarop, hoog opgetast, voor veertig menschen reusachtige stukken vleesch lagen.

Op dit moment stond de gastheer op, en sprak, toen de schotel op de daartoe vrijgelaten plaats op de tafel was neergelaten, het volgende:

Lieve vrienden, de reden waarom wij hier rond dezen disch vereenigd zijn, is u allen welbekend. Ik nodigde u uit om in de eerste plaats mijn herstel, mijn overwinning op den dood te vieren, en in de tweede plaats om u allen

deelgenoot te maken van het eeuwig leven. Ja, ik bedoel niet dat eeuwig leven, dat men niet dan door den dood bereiken kan, want in mijn onsterfelijkheidstheorie is geen plaats voor den dood; men laat dien, bij wijze van spreken dan, links liggen. Ziet vrienden — de oude verhief zijn stem eenigszins en keek triomfantelijk de tafel rond — ziet vrienden, mijn geheim is eigenlijk zeer eenvoudig, maar toch zou het kunnen, dat wanneer ik het u nu ter plaatse mededeelde, de vrolijke stemming — ik dank u allen voor het aandeel dat gij hieraan hebt — oorzaak zou kunnen wezen, dat het niet voldoende in u werd opgenomen. Daarom heb ik mijn wenken en raadgevingen voor een eeuwig leven voor u laten opschrijven. Zoo aanstonds zullen ze u overhandigd worden. —

Wat u dan lezen zult, is echter meer een middel om nooit ziek te worden. Ik heb erin gezet, welke spijszen men daartoe wel, en welke men daartoe niet moet eten. Maar al wordt men nooit ziek, daarom kan men toch wel dood gaan, bijv. doordat de organen van het menschelijk lichaam zijn opgesleten. Om die opslijting te voorkomen, om die organen steeds weer aan op een doeltreffende wijze te vernieuwen, daartoe heb ik óók een middel. En dat is: vleesch. Vleesch van het edelste en krachtigste der huisdieren: van een paard. In de wijze van klaarmaken, en in de juiste hoeveelheid, schuilt echter het geheim. Dagelijks gebruik ik namelijk $2\frac{1}{2}$ pond paardenvleesch, dat zoo is gebakken, dat slechts de buitenste kant even gebruid is. Binnenin ziet het rood en is het

vleesch nog in den oorspronkelijken staat: zooals de natuur het ons geeft, is het het beste, vrienden, en bevat het de meeste deelen, die voor de instandhouding en vernieuwing van 's menschen lichaam zorgen. Hoe men het vleesch precies bereiden moet, vindt u eveneens op den u straks te overhandigen levensregel.

Dit wat het lichaam betreft, mijne vrienden. Ook voor den geest heb ik echter gezorgd. Ook daarover zult u meer lezen. En ook dit is zeer eenvoudig en gemakkelijk op te volgen.

En nu heb ik u dan mijn geheim geopenbaard. U weet, dat het doeltreffend is, want ik zelf demonstreer dit met mijn gansche persoonlijkheid. Ik ben nu ~~100~~ 106 jaar oud; mijn lichaam is nog volkomen gezond, en ook mijn geest is niet wat men noemt van gisteren. Spreekt dat alles niet op overtuigende wijze vóór mijn levensregel? Immers ja!

Deze schotel met vleesch, is, evenals ons gansche maal, bereid volgens de door mij gegeven aanwijzingen. En wij zullen dit vleesch hier nuttigen op de poets, die wij den dood gespeeld hebben, en op ons aller eeuwig leven. Ik heb gezegd."

Een luid hand-geklap volgde op de woorden van den gastheer, die zich wederom tusschen zijn jongste kinds-kinderen van 30 en 35 jaar had neergelaten. Als op een afgesproken teeken naderden de vier koks, die zooeven het vleesch hadden binnengebracht, de tafel, namen den schotel niet zonder inspanning eraf en presenterden den gasten elk een der stukken vleesch, die het niet dan met veel behendigheid op hun borden konden overbrengen. Even hoorde men niets dan het geklik der messen en vorken: de gasten waren

VREDESFEESTEN IN JAPAN

De eerste minister brengt een hoera uit op de geallieerde naties tijdens een vredesfeest.

bezig hun $2\frac{1}{2}$ pond vleesch klein te snijden. Spoedig echter was de ernstige stemming, die na de woorden van den ouden man geheerscht had, geweken voor de vrolijke leutigheid van zooeven, en de eene kwinkslag volgde den ander weer op. Een vrolijke opgewektheid had zich van allen meester gemaakt, nu men zich heerscher wist over den dood.

Plots echter verstomde het geroezemoes der stemmen, het lachen — juist had een der gasten weder een schimp op den dood gelanceerd — vermoorde. De gastheer had zich verslikt en kampte met een hevige hoestbui. Zijn handen klauwde hij krampachtig samen om de leuning van zijn stoel, zijn boven-lichaam was een weinig voorover gekromd. Blauw zwollen de aderen op zijn voorhoofd; zwaar hijgde de adem door zijn neus, waarvan de vleugels op-en-neer gezogen werden. Onrustig rolden zijn oogen in hun kassen. De gasten stonden op, en verdrongen zich om de tafel. Eenigen hielden zijn armen omhoog, terwijl anderen hem op den rug klopten... Men kwam met een glas water, maar de man vermocht van benauwdheid niets te drinken. Steeds zwaarder hijgde de adem door zijn lichaam; zijn borst rees en daalde snel; korter en korter werden de ademhalingen, en het was angstwekkend om aan te zien....

Toen kreeg er een den inval een dokter te halen, doch eer deze ter plaatse was, lag de gastheer roerloos in zijn stoel achterover: lijk-blauw.

De dokter kon slechts den dood constateeren: een stukje vleesch zat den ouden man nog in de keel.

Zoo overleefde hij niet eens zijn huishoudster, die eenige dagen na hem overleed, maar stikte hij in zijn eigen recept voor een eeuwig leven. —

VREDESFEESTEN IN JAPAN
Een feest-optocht in Tokio.

Ontsmetting bij 'n epidemie

De te desinfecteeren kleedingstukken worden uitgespreid.

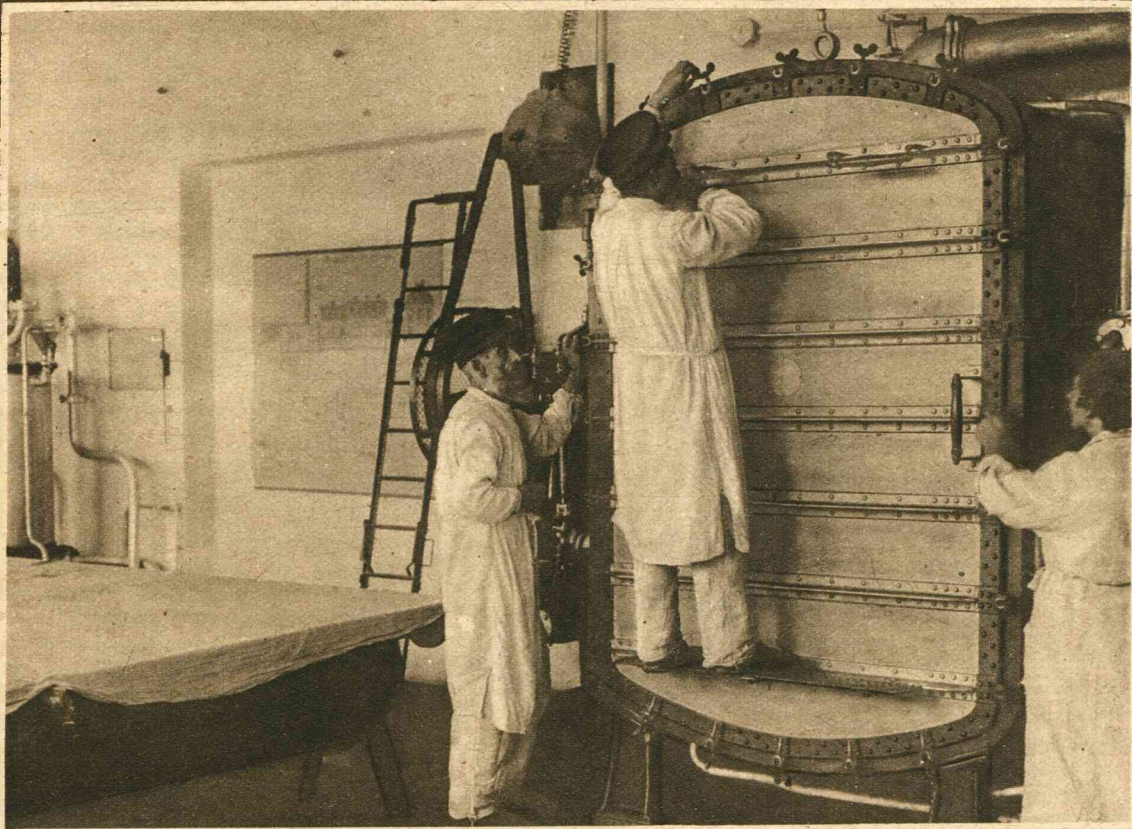

De groote ontsmettingsoven met een wagen van den gezondheidsdienst erin.

Bij den strijd tegen een epidemisch heerschende ziekte komt het in de eerste plaats erop aan alle door zieken gebruikte kleedingstukken, linnen, enz., nauwkeurig te desinfecteeren. In vele steden heeft die ontsmetting, zooals men weet, van gemeentewege plaats.

Schöneberg bij Berlijn heeft zelfs een afzonderlijke instelling van dien aard opgericht, waar een geheele ziekenwagen op eens gedesinfecteerd kan worden. Onze afbeeldingen geven een denkbeeld van dezen modern ingerichten ontsmettingsdienst.

Zooals andere instellingen van dien aard, bevat de nieuwe ontsmettingsinstelling te Schöneberg eene „zuivere” en eene „onzuivere” afdeling: In de laatstgenoemde worden de te behandelen kleedingstukken, enz., eerst uitgespreid en gerangschikt. Daarna worden zij in het desinfectietoestel gebracht, waar ze

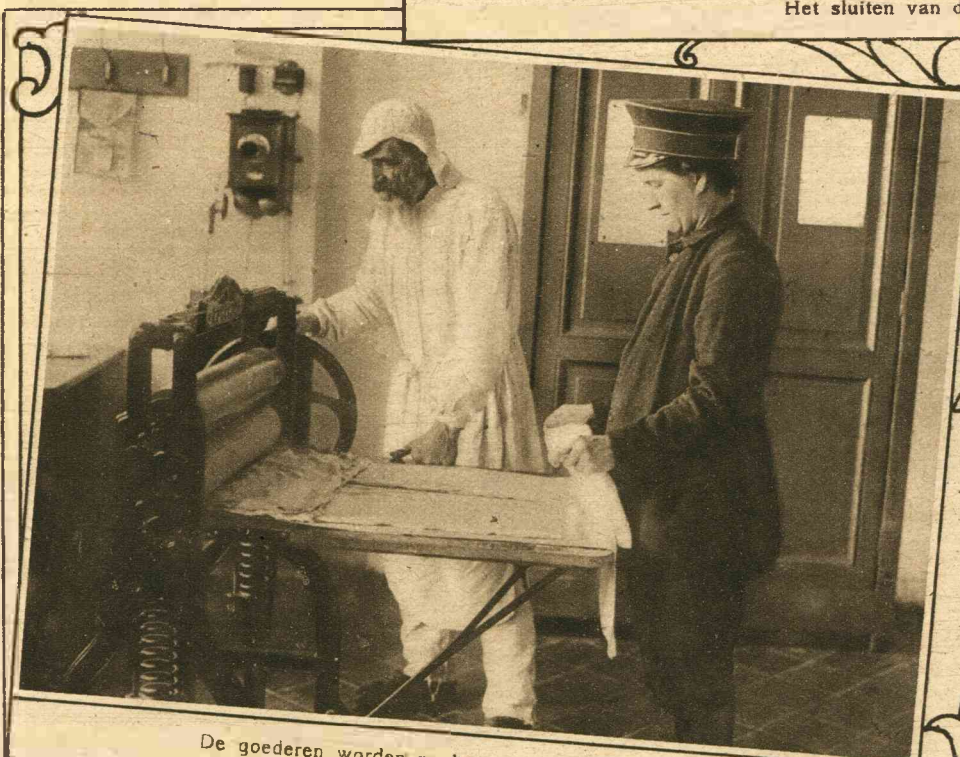
Het sluiten van den ontsmettingsoven.

twee uren lang blootgesteld worden aan de inwerking van water- en formalinedamp, die in de „zuivere” afdeling is geproduceerd. Zoodra de ontsmetting geëindigd is, wordt het desinfectietoestel aan de „zuivere” zijde geopend en worden de gedesinfecteerde voorwerpen eruit genomen, gedroogd, indien noodig gestreken, en daarna op wagens geladen en aan de eigenaars teruggestuurd.

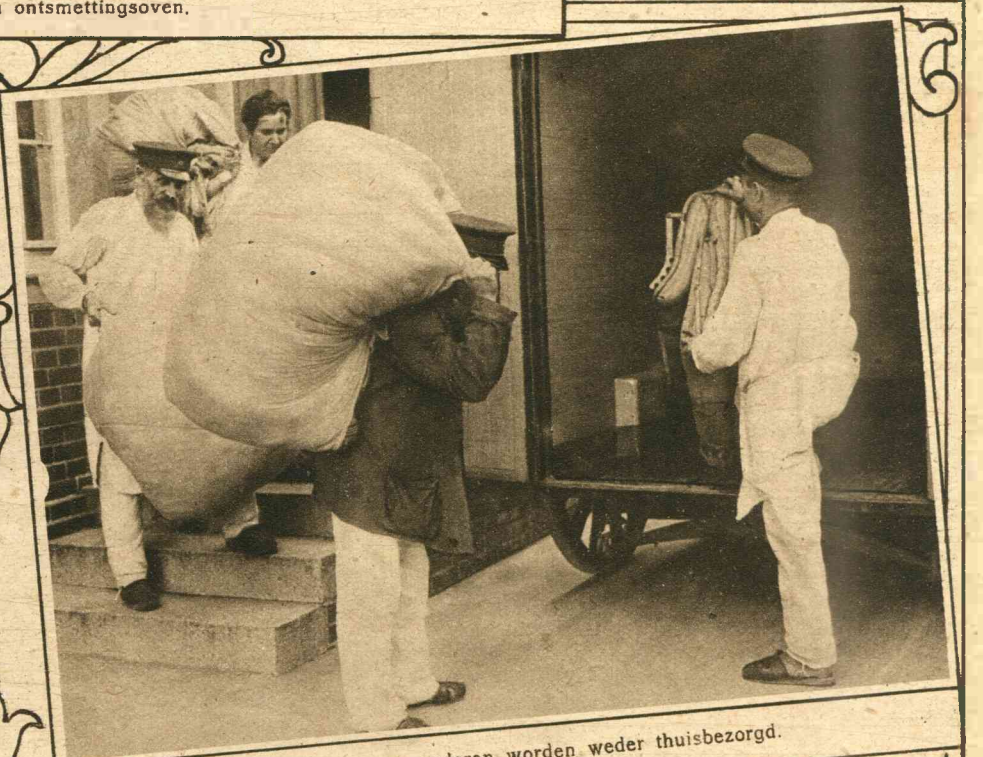
In een afzonderlijke kamer wordt de te desinfecteeren ziekenwagen binnengereden en op dezelfde wijze behandeld als kleedingstukken en andere voorwerpen.

Zooals uit bacteriologische proeven blijkt, verzekert deze methode een onberispelijke ontsmetting.

Dr. A. G.

De goederen worden na het ontsmetten gemangeld.

De ontsmette goederen worden weder thuisbezorgd.

DE NOOD TE BERLIJN

Bij een gevecht tusschen regeeringstroepen en spartacisten in de straten van Berlijn werd een paard neergeschoten. Ondanks het levensgevaar, daar er nog onophoudelijk geschoten werd, wierpen mannen, vrouwen en kinderen zich op het cadaver en sneden er stukken vleesch uit.

HET ROSE LINT

Vrij naar het fransch door W. Allmson

— Mijneer de Directeur te spreken?

— Hoe is Uw naam?

— Victor Charbonneau, schrijver van tooneelstukken.

— Goed, ik zal U inschrijven en zodra gij aan de beurt zijt, zal ik U roepen, maar er zijn 42 bezoekers die U voorgaan.

Victor Charbonneau, een jongeman van drie en twintig jaar, met een zwart kneveltje en oogen vol uitdrukking, besloot zich in de omstandigheden te schikken, en nam op de bank in de wachtkamer plaats. Hij had een rol papier in de hand.

Deze samenspraak werd gehouden in de vestibule van het Théâtre-Joseph, tusschen den jongen acteur en een juffrouw die de betrekking van bureauiste vervulde, en een wakend oog op de talrijke sollicitanten hield, hoofdzakelijk bestaande uit acteurs die een plaats zochten, en auteurs die kwamen informeren naar de vruchten van hun arbeid, reeds sedert onheuglijken tijd ter lezing gezonden; anderen, op wier gelaat teleurstelling te lezen was, kwamen hun definitief geweigerde stukken terughalen. Ook waren er sommige jongere lieden vol hoop en illusie, die in den eenen zak van hun goed toegeknoopte jas een aanbevelingsbrief, en een blijspel in drie bedrijven, of iets van dien aard, in den anderen bij zich droegen, dat naar hun zekere overtuiging, geweldige sensatie in de wereld zou maken.

Al deze wachtenden zaten op de banken tegen den muur, of liepen onrustig heen en weer. Ieder had een geheim, en er werd geen woord gesproken; de meesten keken droefgeestig voor zich, of naar de bureauiste, in de hoop, dat eindelijk hun nummer zou afgeroepen worden. Het kwam Charbonneau voor alsof hij een door Dante vergeten tafereel voor zich zag, uit diens onsterfelijke Purgatorium.

Wat Victor Charbonneau betreft, hij was vol moed en zelfvertrouwen, ofschoon hij geen recomandatie-brief aan den Directeur bij zich droeg, maar de vrucht van zijn arbeid, in den vorm eener idylle, waarin een heldenrol voorkwam, getiteld: „Het Schild” (in één bedrijf).

Met liefde had hij het onderwerp uitgewerkt, en de toestanden der personen, de samenspraken, tot rijpheid gebracht, en wel in dichtmaat; met ingenomenheid had hij Elise, zijn vrouwtje, het stuk voorgelezen, die het een meesterstuk vond, en op mooi, stevig papier in het net overgeschreven had. Hij wikkelde het handschrift in een courant en rolde het op.

— Wacht even, zeide Elise, terwijl ze het handschrift vatte, ik zal het wat presentabel maken.

Zij rommelde in een lade, en haalde er een mooi rose lint uit te voorschijn, dat ze om het handschrift bond, en met een sierlijken knoop vastmaakte.

— Ziezoo, manlief, riep ze triomfeerend uit, terwijl ze hem het handschrift teruggaf, zóó moet je het den Directeur aanbieden, dat maakt beter indruk.

— Wat, zei Victor verstoord, wil je nu dat ik den Directeur van het Théâtre-Joseph, een degelijk man, mijn handschrift zal aanbieden met een lintje er om, net als een schooljongen zijn gelukwensch op grootvaders verjaardag, dat zou bespottelijk zijn; werkelijk, jullie vrouwen hecht groote waarde aan de onbeduidendste dingen.

ONZE NIEUWE GEZANT IN CHINA, de heer Oudendijk, is Zaterdag 1.1. met het s.s. „Insulinde” naar zijn post te Peking vertrokken.

Er volgde een kibbelpartij — verwijtingen, tranen, enz., gevolgd door verzoening nadat Victor zijn ongelijk erkend had.

Voor hij uitging moest hij beloven, den Directeur het handschrift aan te bieden met het lintje er om.

Victor was vol moed, en twijfelde geen oogenblik aan zijn succes bij den Directeur, maar dat lintje hinderde hem! Zou de Directeur het niet bespottelijk vinden?

Hij werd uit zijn overpeinzingen gewekt door de bureauiste, die op gebiedenden toon riep: — Mijnheer Victor Charbonneau.

Hij volgde den portier, die hem het bureau binnenliet van Mijnheer Firmin, den gevreesden Directeur van het Théâtre.

De jonge auteur trad vrijmoedig binnen, maar was een weinig uit het veld geslagen over de koele wijze waarop hij werd ontvangen.

— Brengt U mij een stuk? was de eerste vraag. Victor overhandigde den Directeur zijn handschrift met het rose lint er om.

— Hoeveel bedrijven en welk genre?

— Een blijspel in één bedrijf, getiteld „Het Schild”.

De Directeur dacht er een oogenblik over om het handschrift maar terstond te weigeren, doch bezon zich, opende een groote kast met vakken, die naast zijn schrijftafel stond, en wierp de rol er in.

Daarin werden de aangeboden stukken bewaard. Victor wierp er een blik in, en kon een kreet van verbazing nauwelijks bedwingen: handschriften van allerlei omvang waren er in opgestapeld, waarbij vele reeds geel geworden en met stof bedekt.

Het gelek op het veld met dooden waarvan de Profeet Ezechiël spreekt, die slechts door het bazuingeschal op den dag des oordeels uit hun doodslaap zouden ontwaken.

Victor werd door een koude rilling bevangen, toen hij zijn rol in dien afgrond zag verdwijnen, zijn onbekend meesterstuk, waarop hij al zijn hoop had gevestigd.

Mijnheer Firmin sloot de kast weer, en gaf den bezoeker door zeker gebaar te kennen, dat de audiëntie afgelopen was.

Eenige oogenblikken later stond de arme Charbonneau op straat, bijna tot wanhoop gebracht door een onbestemd gevoel, dat zijn toekomst onherroepelijk vernietigd was, en dat hij zich als een idioot gedragen had.

Voor Elise was het een wreede teleurstelling, toen Victor haar uitvoerig verhaalde op welke manier een handschrift door den Directeur van een theater te Parijs in ontvangst genomen wordt.

Victor moest al zijn geestkracht aanwenden om weer met moed aan het werk te gaan, en telkens de Nationale Bibliotheek te bezoeken, om bouwstoffen te verzamelen voor een tooneelstuk in drie bedrijven, tot onderwerp hebbende een tafereel uit het tijdperk van Louis XIV.

— Als ik maar wist, zei hij somtijds tot zijn vrouw, dat mijn stuk gelezen werd, maar het zal nooit uit die verwenschte kast meer te voorschijn komen, daar ben ik zeker van.

Gelukkig voor hem was dit niet het geval, want na verloop van drie maanden ontving hij een kort briefje van den Directeur, waarin deze hem verzocht eens aan te komen. Hij voldeed onverwijld aan dit verzoek, en vernam tot zijn verbazing, dat zijn stuk reeds gerepeteerd werd, en binnen eenige dagen opgevoerd zou worden; op denzelfden avond zou de eerste opvoering plaats hebben van een modern blijspel in drie bedrijven, waarvan men veel succes verwachtte.

Charbonneau was in de wolken van blijdschap, toen hij deze gelukkige tijding vernam.

— Ik wist het wel, zeide hij tot zijn vrouw, op een toon die niet vrij was van eigenwaan, als mijn werk maar eerst gelezen werd, zou men het wel naar waarde schatten, en nu ben ik op den goeden weg.

Intusschen werd zijn geestdrift niet weinig bekoeld door de stroeve houding van den Directeur, en de onverschillige manier, waarop de acteurs, buitendien zeer middelmatige,

LIEFHEBBERS VOOR POLITIE-AGENT IN DE HOOFDSTAD

In het gebouw Odeon te Amsterdam was een dezer dagen gelegenheid om zich aan te melden voor het ambt van agent van politie. Zooals op onze foto te zien is, was het aantal sollicitanten nogal groot.

de rollen repeteerden, terwijl zij niet de minste notitie van zijn opmerkingen namen; de regisseur deed het strikt noodige, maar ook niets meer. Victor begon in te zien, dat hij daar niet in tel was, en men zijn stuk slechts genomen had om een gat te stoppen, zooals men het noemt, alleen geschikt om als voorstukje (lever de rideau) te dienen, voor dat het eigenlijke stuk begon.

Op den avond der eerste voorstelling namen de zaken een onverwachten keer. Het stuk in drie bedrijven, waarop de Directeur vast gerekend had, viel alseen baksteen, terwijl dat van Charbonneau een onverwacht succes had. Het beleefde meer dan 100 opvoeringen. De rollen werden door tooneelspelers van den eersten rang vervuld, en er werden nieuwe décors en kostuums voor gemaakt. Charbonneau was nu zoo goed als thuis in het Théâtre-Joseph; de Directeur behandelde hem voorkomend, zelfs vriendschappelijk, terwijl de acteurs hem respecteerden, de actrices hem knipoogjes gaven, en beiden om rollen vroegen.

De pers was te zijnen opzichte even gunstig gestemd als het publiek, en alle bladen zongen zijn lof.

Op zekeren morgen toonde Elise hem met een geheimzinnig glimlachje een artikel hem betreffende, voorkomende in een der voornaamste bladen, van dezen inhoud:

„Waarvan, somtijds succes en vermaardheid afhangen!”

Het publiek gaat in dichte drommen naar het Théâtre-Joseph, om de opvoeringen van „Het Schild” bij te wonen van den genialen dichter Charbonneau, die ongetwijfeld nooit vermoed heeft aan welk onbeduidend toeval hij zijn roem te danken heeft. De anecdote is de moeite waard vermeld te worden en werd mij medegedeeld door Mijnheer Firmin, Directeur van dien schouwburg:

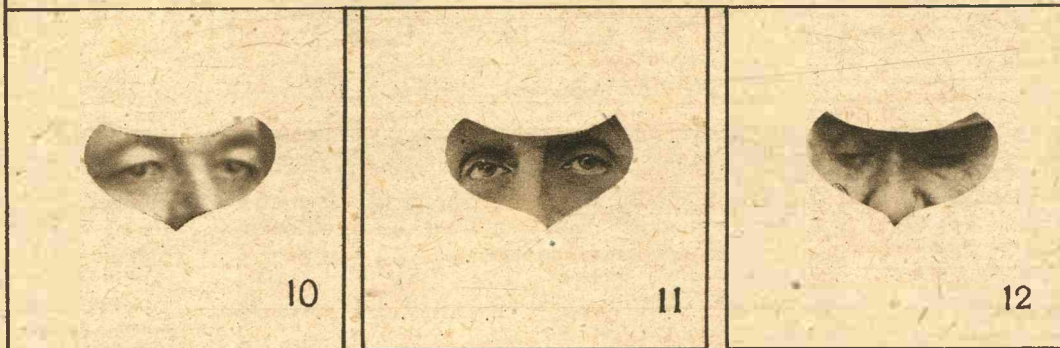
Toen het stuk in drie bedrijven ter opvoering gereed was, waarvan ik een zeker succes verwachtte, bemerkte ik dat er een nieuw voorstukje ontbrak.

Er was haast bij en ik opende de kast, waarin de aangeboden handschriften bewaard worden, vast besloten het eerste het beste er uit te halen. Onder de massa manuscripten, welke sedert onheuglijke tijden de lezing verbeiden, trok een zekere rol papier mijn aandacht, daar er, in tegenstelling met de andere, een rose lint om heen gebonden was en ik nam die er uit, om de eenige reden dat het lint mijn aandacht trok, — het was „Het Schild” door V. Charbonneau. Ik las het, en moet oprecht bekennen dat ik er bij oppervlakkige lezing, de schitterende eigenschappen niet in ontdekte, die bij het publiek zulk een groote waardeering vonden, maar nu zijn mijn oogen geopend, en ik wensch mij geluk dat ik onwillekeurig zulk een goeden greep deed. O, wonderbaarlijk spel van het toeval, voegde de schrijver van het artikel er bij, het buitengewone succes en wellicht de geheele toekomst van den genialen schrijver, heeft hij te danken aan een eenvoudig rose lint.

— Welnu, manlief, zeide Elise, heb ik ongelijk gehad toen ik je handschrift zoo netjes opknapte?

— Zeker niet, gaf Victor lachend ten antwoord, de vrouwen hebben altijd gelijk, zelfs dan, en vooral dan, wanneer ze schijnbaar ongelijk hebben. —

ONZE POLITIEKE PRIJSVRAAG

HIERBOVEN vinden onze lezers de laatste — 10, 11 en 12 — genummerde portretten van onze „Politieke Prijsvraag”. Met deze drie afbeeldingen is de serie compleet. De meesten van u zullen wel weten, wat de bedoeling met deze portretten is. Voor hen echter, die onze vorige nummers eens niet gezien mochten hebben, willen wij hier in 't kort nog eens weer de voorwaarden en prijzen van deze prijsvraag mededeelen: Wij publiceeren twaalf portretten van bekende politici; de drie laatste ziet men hierboven: de negen andere zag men in onze drie voorafgaande nummers. Wie willen meedoen aan deze prijsvraag, hebben allen te zorgen, dat al deze vier opeenvolgende nummers in hun bezit komen, en ons de namen op te geven der 12 geportretteerden (b.v. No. 1 is . . . ; No. 2 is . . . enz.). Om het niet al te gemakkelijk te maken — u zoudt er dan natuurlijk niets aan vinden — hebben wij een klein gedeelte der gezichten afgedekt, echter zoo, dat de voornaamste deelen van het gelaat goed zichtbaar zijn.

Wie de meeste raadt, krijgt een prijs van **vijf en twintig gulden**; de daarop volgende **tien gulden**. Voor de 5 daaropvolgenden wordt elk een **pracht-boekwerk** ter beschikking gesteld. Inzendingen moeten op de enveloppe het woord „Prijsvraag” dragen en uiterlijk 15 Februari a. s. in ons bezit zijn. — En nu: Goed succes!

DE REDACTIE.

The Topic of the Day

De oude meneer, die eenigen tijd geleden midden op straat in mijn mantelkraag spitte om me te doen beloven dat ik iets zou schrijven over de vraag wie de meest-schuldige was in een verlovings als 't op scheiden aankwam, sprong eergisteren met jeugdige nonchalance van een rijdende tram en haakte met zijn wandelstok mijn paraplu aan.

„Nee, ontloop me nu niet!” hijgde hij vriendelijk.

Ik bevrijdde mijn onschuldige paraplu en keek daarbij niet bepaald aanmoedigend. Maar omdat ik hem ken als vasthoudend en wel begreep dat er weer wat in zijn hersens broeide wat hij in mijn pen ontladen wilde, schuifde ik na een „minzamen” groet de Leidschestraat in. Hij mee.

„'t Is te koud voor plombières, hè?” vischte hij. „Maar een kopje thee en wat toast . . .”

„Veel te vroeg,” sneed ik hem af. En dan, hem van terzijde aanzierend:

„Komt u er maar mee voor den dag!”

Hij zag even om zich heen, moest plotseling uitwijken voor een automobiel, die rakelings langs den trottoirband suiste.

„This is not the right place for a talk,” zei hij, zich bedienend van zijn lievelingstaal.

Ik ontkwam niet. Ik moest mee, een halve Leidschestraat terug, en op een canapé in Trianon zitten. „Kind,” fluisterde hij me daar in 't schemerige van 't intieme zaaltje toe, — en hij schoof toast en thee geringschattend terzijde — „het wordt met den dag erger!”

Ik knikte wereldwijs.

„'t Verbreken van verlovings? tja... Wie zijn er nu weer aan de beurt?”

„Tine en Herman,” antwoordde hij, haast zegevierend.

„Ik hoop niet,” begon ik, zedig mijn thee roerend, „dat u mij de oorzaken wilt laten boeken . . . ik heb 't al zoo druk”

„Och nee, kind,” zei hij, toch wel teleurgesteld, „ik wil er alleen maar eens met je over praten . . . je bent wel jong, zie je, maar we hebben er nu eenmaal al eens méér over geredeneerd . . .”

„'t Verwondert me niets — van Tine en Her,” viel ik in de rede. „Ze hielden al zoo lang niet meer van elkaar . . .”

Hij keek me even kwaad verbluft aan, schoof dan wat van me af.

„Maar als er geen ander in 't spel gekomen was, zou dit wel achterwege zijn gebleven,” zei hij autoritair.

„Helaas — ja . . . en hoe onlogisch!”

We hebben samen vijf kwartier in Trianon gezeten. Ik heb drie koppen thee gedronken en hij heeft er één koud laten worden. Hij heeft me tenslotte uitgescholden voor „een gevaarlijk meisje” en ik heb geprobeerd hem per ongeluk op zijn teenen te trappen — omdat hij me geen gelijk verkoos te geven.

En nu zit ik hier en denk over 't gesprek na, en over de verlovings van Tine en Herman. Alle kennissen en vrienden hebben allang gemerkt dat 't tusschen die twee „uit” is en iedereen heeft 't zijne ervan gezegd dat ze elkaars leven blijven vergallen uit vrees voor de tijdelijke misère van een scheiding. Maar er was immers ook geen andere reden om van elkaar te gaan dan dat ze niet meer van elkaar hielden? En zoo verdorden hun jaren. Tot op een goeden dag Herman een Duitschen zakenvriend in Tine's gezelschap bracht . . .

Nu is er dan toch eindelijk een reden! Ze . . . maken 't af . . .

Mijn oude vriend vindt het ontzettend.

„Was de vent maar nooit over de grenzen gekomen!” heeft hij ettelijke malen gezucht.

Ik heb er 't mijne van gezegd, betoogd dat 't een schandaal was om te wachten tot een derde 't verlossende woord sprak. En is 't ook niet zoo? Twee gelieven worden elkaar tot last. Er zijn geen kinderen die onbewust steeds weer binden en verzoenen. Er is niets anders dan de belofte van trouw — die door het niet-meer-liefhebben al deerlijk geschonden is. Maar — — daar is wel: 't verlangen naar den warmen haard, 't familiezuilver en de vierentwintig linnen lakens met monogram. Tja, wat begin je met die monogrammen als je 't uitmaakt, nietwaar? 't Is zonde en jammer.

Dus als je er even buiten kunt: niet scheiden, al zou je elkaar haten. 't Is immers veel makkelijker om af te wachten of een derde niet bereid is het kluwen te ontwarren? En trouwens ook zooveel handiger: die derde draagt dan alle schuld, omdat hij eigenlijk oorzaak is! Tegen 't gewicht van dat feit wegen zelfs de monogrammen en de geborduurde bedsprei niet op.

JULIA FRANK.

VERDWIJNEND AMSTERDAM

Links: Een kijkje in den Duivelschoek te Amsterdam, die eerstdaags gesloopt zal worden. Rechts: Het tweede gedeelte van de Vijzelstraat, dat ook binnenkort zal worden afgebroken.

DE RACE MET DEN DOOD

DOOR G. H. PRIEM

Hierbij vinden onze lezers het begin van den door ons aangekondigten oorspronkelijken roman **De race met den dood**, een boeiend verhaal van Sport en Liefde in Amerika, door den bekenden schrijver G. H. PRIEM.

1.

Gij kent het hôtel Ador aan de Middle-Avenue te Z. Gij weet ook, dat in het midden van de fraaie marmeren hal drie breed-uitwaaiende palmen staan, waaromheen de groote massieve rust-bank gebouwd is, wier rood peluchen bekleeding zoo vroolijk afsteekt tegen het donkere groen daarboven.

Op die rustbank hebben al heel wat vermoeide gasten een oogenblik plaats genomen, het ij om te wachten op de brieven en couranten, welke de portier bezig was in zijn cabinetje voor hen uit te zoeken, of op den auto of het rijtuig, dat hij voor hen besteld had.

Op den avond, waarvan ik thans spreek, was de hal echter volkomen leeg en de rustbank stond verlaten in het schemerlicht van de twee electriche kelken terzij van de groote glazen deuren. Het middenlicht, met zijn talloze kristal-versierselen brandde niet, omdat het daarvoor nog veel te vroeg was, — het was pas half zeven — en ook de twee andere lichten zou men zeker niet hebben ontstoken, wanneer er niet zoo'n zware mist gehangen had, dat zelfs de ruimte tusschen de deuren en de straat er geheel mee was gevuld.

Noch van het trottoir, noch van het plein was iets te zien en iemand, die niet volkomen met de situatie op de hoogte was en wist, dat vlak aan de overzijde de kerk van St. Ambrosius stond en links daarvan, met er tusschen een nauwe trechtervormige straat, het massale hardsteenen gebouw van de Z. and Midlandbank, zou eer gemeend hebben, dat hier het eind van de wereld was en de h teldeuren toegang gaven tot het grenzeloze niets, welks grijze kolk zich opende als de muil van een geheimzinnig monster.

Een jong correct gekleed heer, den monocle aan een zwart koord heen en weer bengelend op zijn laag uitgesneden vest, den glimmenden cilinderhoed ietwat schuin op het hoofd en een gele regenmantel over den arm, daalde voorzichtig de breede trap af, keek door het raampje even in het cabinetje van de portier en opende, niemand ziende, de deur, welke naar het plein voerde.

Een oogenblik stond hij op de breede stoep stil, keek naar links en rechts of hij iemand wachtte. Een rijtuig naderde van links, gleed onhoorbaar op de gummi-wielen verder, het getriptrap der paardhoeven gedempt en weldra wegstervend in den nevel.

Het rijtuig schoof rakelings langs den trottoirband maar stond niet stil. De jongeman bereikte het op 't moment, dat het passeerde en stak vlak achter de wielen heengaand met vastberaden stap 't plein over.

De dikke mist sloot zich achter hem als een gordijn.

Hij was nauwelijks weg, toen in de hal een electriche schel een leven begon te maken, dat hooren en zien verging.

De portier kwam van achter uit de gang aanstormen, gevolgd door een bediende met een gegalonneerde pet, waarop in gouden letters „Hôtel Ador” prijkte, en twee kamermeisjes. Op 't zelfde oogenblik viel meer dan hij liep een klein onogelijk mannetje, dat meer van een aap had dan van een mensch, de trap af, botste tegen den ontstelden portier aan, greep hem bij den arm en gilde:

— Waar is hij? Waar is hij?

Intusschen was de bediende met de gegalonneerde pet naar de schel gevlogen om het nummer af te lezen van de kamer, wier bewoner zoo onstuimig en aanhoudend bleef bellen.

— Nummer zestien! riep hij een der meisjes toe, ga eens kijken en zet de schel af.

Zelf trad hij nu op het groepje van de drie menschen toe, van wie de portier het eerst weer zijn koelbloedigheid scheen te hebben herkrege.

— Welke hij bedoelt u, mijnheer? vroeg hij eenigszins geërgerd over de wijze, waarop de ander hem bij den arm bleef vasthouden.

— Welke hij? Hij vraagt nog welke hij. De dief natuurlijk, de dief! raasde hij.

Hij liet nu den arm van den portier los en draaide als een tol in 't rond. De portier keek den bediende eens aan; het meisje keerde zich om, teneinde haar lacher te verbergen. z o idioot sprong het aap-mensch heen en weer.

— Er is hier geen dief, zei de bediende nu. Er is hier niemand en geen mensch is hier geweest ook.

'Dit laatste voegde hij er bij om den portier te saveeren, die een oogenblik zijn post verlaten had om een praatje te maken.

— Geen mensch geweest? hilde het mannetje. Maar de juweelen dan! De juweelen!

Men begreep dat er toch iets ernstigs gebeurd moest zijn en de portier zond den bediende weg om den

mijnheer. Ik moest ze verkopen en zou ze u dus iederen dag een paar malen terug hebben moeten vragen.

De directeur beet eens op zijn knevel en vroeg toen: — En u weet heel zeker, dat ze niet meer op uw kamer zijn?

— Heel zeker, ik heb alles, letterlijk alles nagezocht. Mijn kamer is klein en er staat niet veel in...

— En u is er evenzeer van overtuigd, dat u ze niet ergens verloren heeft, dat u ze niet achterliet ergens bij een juwelier of aan een ander adres?

— Precies vijf uur, mijnheer, heb ik ze nog stuk voor stuk door mijn handen laten gaan.

— U wenscht natuurlijk dat wij de politie van 't geval in kennis stellen?

De directeur vroeg het aarzeland. Publiciteit was een slechte reclame voor het hôtel en hij nam zich al voor om, indien de bestolene ja mocht zeggen, hem aan te raden eerst de zaak in handen van een particulieren detective te geven. Het aapmensch zei echter geen ja. Hij verbleekte in zooverre als tenminste bij een huidkleur als de zijne van verbleeken sprake kon zijn.

— De politie? O neen, dank u. U kan mij geen particulier detective aanbevelen?

De directeur glimlachte fijntjes. Dat was juist wat hij wenschte en, zich tot den portier keerende, zei hij:

— Schel Mr Harris op en vraag hem dadelijk hier te komen.

Intusschen legde de directeur aan den portier, den bediende en de beide meisjes een absoluut stilzwijgen op, een belooning in uitzicht stellende, wanneer de juweelen werden teruggevonden.

— Zouden wij ons intusschen nog niet eens samen overtuigen, dat de bewuste tasch zich niet op uw kamer bevindt? vroeg hij het aapmensch, dat zijn handen stond te wringen, onderwijl hij zonder ophouden door de glazen deur den mist in staarde.

— Goed, goed, zei hij, zich omkeerend, wij kunnen gaan, waarom niet?

— Het gebeurt vaak dat het een of ander zoo voor de hand ligt, dat men er geen acht op slaat.

— Ja, ja, zeker.

Hij was de trap al een eind op; de directeur volgde hem.

De kasten werden nauwkeurig onderzocht en zelfs werden een paar kleine laden geopend, welke zeker een tasch van de grootte als omschreven was, onmogelijk zouden kunnen bergen.

In de valiezen werd tusschen het linnengoed gevoeld en zelfs werd het leer er buiten beklopt; alsof er eenige kans kon bestaan het vermiste voorwerp daartusschen te vinden.

Het onderzoek was afgelopen en de beide mannen zagen elkaar met een hopeloos blik aan. Toen kwam de directeur op de gedachte in den haard te kijken, den haard, die nooit gebruikt werd sinds men centrale verwarming had, maar welke men in de logeerkamers had laten staan om in geval van nood te kunnen dienen en ook omdat het bij verwijdering ontsane gat in den muur een minder aesthetischen indruk zou hebben gemaakt. Hij lichtte het breede bebloemde deksel op... Daar stond de tasch.

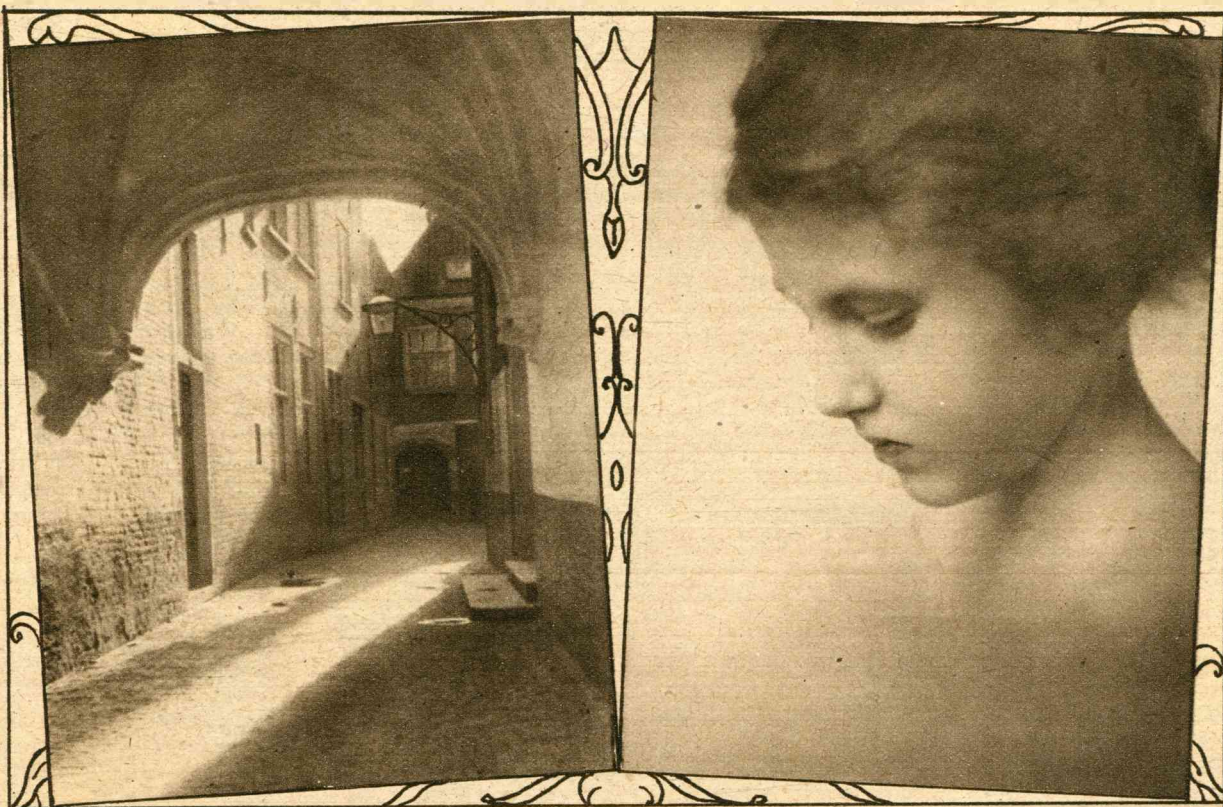
— U heeft hem zeker zelf hierin weggeborgen, zei hij lachend tot het mannetje dat stom van verbaazing het ding op kleinen afstand bekeek, zooals hij een wonder zou hebben aangestaard.

— Ik ben blij, dat de zaak in orde is, ging de directeur voort. Het zou de eerste diefstal zijn geweest, waarvan hier in 't hôtel ooit sprake was, en u begrijpt dat zulke dingen voor de reputatie van een zaak niet aanbevelenswaardig zijn.

Het aapmensch knikte onverschillig en haalde den tasch uit den haard. De trek van blijde verrassing, welke een oogenblik op zijn gezicht had gelegen, verdween nu hij het ding in de hand hield.

— De tasch is het wel, zei hij, maar de juweelen zijn er uit.

En toen hij ze opendeed, bleek de inhoud inderdaad alleen te bestaan uit een paar couranten.

SCHOONHEID IN DE FOTOGRAFIE

Bij A. W. Sijthoff's Uitg.-Mij. te Leiden is verschenen: Schoonheid in de Fotografie, een handleiding ten dienste van beginnende en gevorderde kunstfotografen, alsmede voor ieder belangstellende in de fotografie, door W. H. Idzerda. Het werk, dat verlicht is met 48 in koperdiepdruk uitgevoerde reproducties naar foto's van nederlandsche kunstfotografen, is het eerste dat op dit gebied verscheen en heeft bij de liefhebbers der fotografie buitengewoon veel succes. De prijs per aflevering — er zijn er acht, elk van 2 vellen tekst en 6 platen — bedraagt f 1.—; compleet, in fraaie linnen stempelband, of in portefeuille, kost dit zeldzame werk slechts f 10.25. Hierboven een tweetal reproducties. Links: Poortje door E. M. van Ojen. Rechts: Profiel door L. F. Wiegman.

directeur te roepen. Onderwijl vloog het mannetje naar de stoep en keek naar alle zijden uit in den nevel.

Moedeloos keerde hij in de hal terug, juist toen de directeur van achteren kwam. Vóór hij gelegenheid had zich te beklagen, begon de directeur het aapmensch te verzekeren, dat in zijn hôtel van diefstal geen sprake kon zijn. De controle was absoluut, niemand ging in of uit zonder dat er notitie van genomen werd.

— Maar de juweelen, waar zijn de juweelen dan?

— Blijf nu eens even bedaard en vertel mij in 't kort wat u meent, dat er gebeurd is.

— Ik weet niet wat er gebeurd is. De juweelen zijn weg. Straks had ik ze nog en nu zijn ze weg, dat is al wat ik weet. Ze moeten gestolen zijn.

— Kom, kom, u zal u zenuwachtig maken voor niets. Waarschijnlijk heeft u ze verlegd, zonder nu meer te weten waar. Als u eens kalmpjes gaat zoeken, zal u ze wel weer vinden.

— Neen, dat is onmogelijk. Een groote leeren tasch is toch maar niet zoo'n dingetje, dat men z   uit 't oog verliest! Honderd duizend dollar aan juweelen! Wat moet ik doen?

— Honderdduizend dollar? vroeg de directeur.

— Misschien wel meer, klaagde het mannetje. Ik ken de waarde niet.

— Maar weet u dan wel, mijnheer, dat u zeer onverantwoordelijk gehandeld heeft, met zoo'n enorm bedrag aan sieraden in uw kamer te houden? Zooiets houdt men niet bij zich, mijnheer, maar deponeert men bij mij. Ik berg ze in de safe en geef u een reçu, dan heeft u volkomen zekerheid, dat bij 't verlaten van 't hôtel u uw eigendom ongerept terug ontvangt.

In dit geval zou dat geen nut gehad hebben.

Op dit oogenblik werd aan de deur der kamer geklopt. De directeur deed open en iemand van middelbaren leeftijd, grijzend haar en een scherp geteekend, intelligent gezicht, stapte binnen. Hij maakte een kleine buiging en gaf den directeur de hand.

— U heeft mij laten roepen, mr. James? zei hij.
— Ja, zei de directeur, of eigenlijk ik niet. Het is deze heer, die uw diensten noodig heeft. Maar ik zal u eerst even voorstellen. Mr. Harris, ging hij voort, zich tot het mannetje wendend, Mr. ... te drommel, ik ben uw naam vergeten. Ik herinner mij alleen, dat die ook minder gemakkelijk te onthouden was.

— Alai Chunalud, zei de aangesprokene, terwijl hij de toegestoken hand van mr. Harris even in de zijne hield.

— 't Geval zit zoo, zei de directeur weer, mijnheer Chun ... Chunalud is hier gekomen met een zeer kostbare verzameling juweelen.

— Ha, zei de detective, mijnheer is juwelier?
— Neen, antwoordde het aapmensch, ik ben kolonel. Alai beteekent kolonel. Ik ben geen koopman.

Hij zei het op eenigszins geraakten toon en de heer Harris vervolgde dan ook aanstonds:

— Pardon, kolonel, 'k spreek slechts Engelsch en dus ... Maar zou u mij misschien zelf liever de toedracht der zaak vertellen?

Hij ging op een grooten hutkoffer zitten, welke naast de deur stond en nam een sigaar uit zijn koker.

— U permitteert? vroeg hij, terwijl hij het puntje afsneed.

De kolonel knikte en begon:

— Ik had een bedrag aan juweelen bij mij van naar gissing honderdduizend dollar. 't Waren in hoofdzaak in goudgezette, briljante van buiten, gewone schoonheid. Ik moest ze te geldemaken voor mijn lastgever, die in financieele moeilijkheid verkeert. Gisteren en eergisteren ben ik er mede naar verschillende juweliers geweest, doch ik slaagde er niet in ze te verkoopen en ik zou morgen mijn geluk opnieuw beproeven. Vandaag ben ik niet uitgeweest. Ik had wat hoofdpijn en ik heb hier op de canapé liggen lezen, met uitzondering van de drie kwartier, welke ik beneden in de eetzaal doorbracht om mijn diner te gebruiken. Vóór ik naar beneden ging, heb ik mij als steeds overtuigd, dat de juweelen goed en wel in de tasch zaten en toen ik terugkwam was mijn eerste werk weer naar de tasch te grijpen. Ik vond dien echter nergens meer en toen mijn zoeken geen resultaat had, moest ik wel tot de conclusie komen, dat de schat gestolen was. Hier mijnheer was zoo vriendelijk mij uw adres op te geven ... ik hoop dat u slagen zal ze terug te vinden.

— Maar die tasch, welke hier op tafel ligt, is toch de tasch, die u zoekt?
— Zeker, mijnheer de directeur ontdekte ze in den haard. De tasch is echter leeg.
— En u heeft op niemand eenig vermoeden?
— Op niemand. Er is geen mensch in 't heele hôtél, die weet dat ik in het bezit ben van een zoo groote waarde.

Mr. Harris streek met zijn hand even over het voorhoofd, een gewoonte van hem, wanneer hij voor een lastig geval stond, en zei:

— Gemakkelijk is de zaak niet, maar wij zullen er geen gras over laten groeien en aanstonds aan 't werk gaan, vóór de zon de voetstappen in de sneeuw heeft doen smelten.

Hij groette de heeren en verdween.

Toen hij weg was keek Chunalud den directeur eenigszins onthutst aan.

— Zou u meenen, dat die man ...
— Een der slimste detectives van het land is? Ja, mijnheer, daarvan ben ik overtuigd en als hij niet slaagt, slaagt niemand.

— Maar wat bedoelde hij met die voetstappen in de sneeuw? Er is toch geen sneeuw?

— Mr. Harris is gewoon zich in beelden uit te spreken. 't Is een man van groote belesenheid en een enorm geheugen. Hij zal dat beeld ergens in een boek hebben aangetroffen en onderstelt, dat wij zijn bedoe-

ling vatten. Er was een klein sprankje spot in zijn oog, toen hij dit zei.

Kolonel Chunalud knikte even, ten teken dat hij begreep.

— Goed, antwoordde hij, ik zal wachten. Ik hoop, dat uw inzicht in de zaak goed is en dat alles terecht komt.

— Ik mag er u zeker nog wel op attent maken, zei de heer James, den deurnop in de hand om de kamer te verlaten, dat u met niemand over het geval mag spreken.

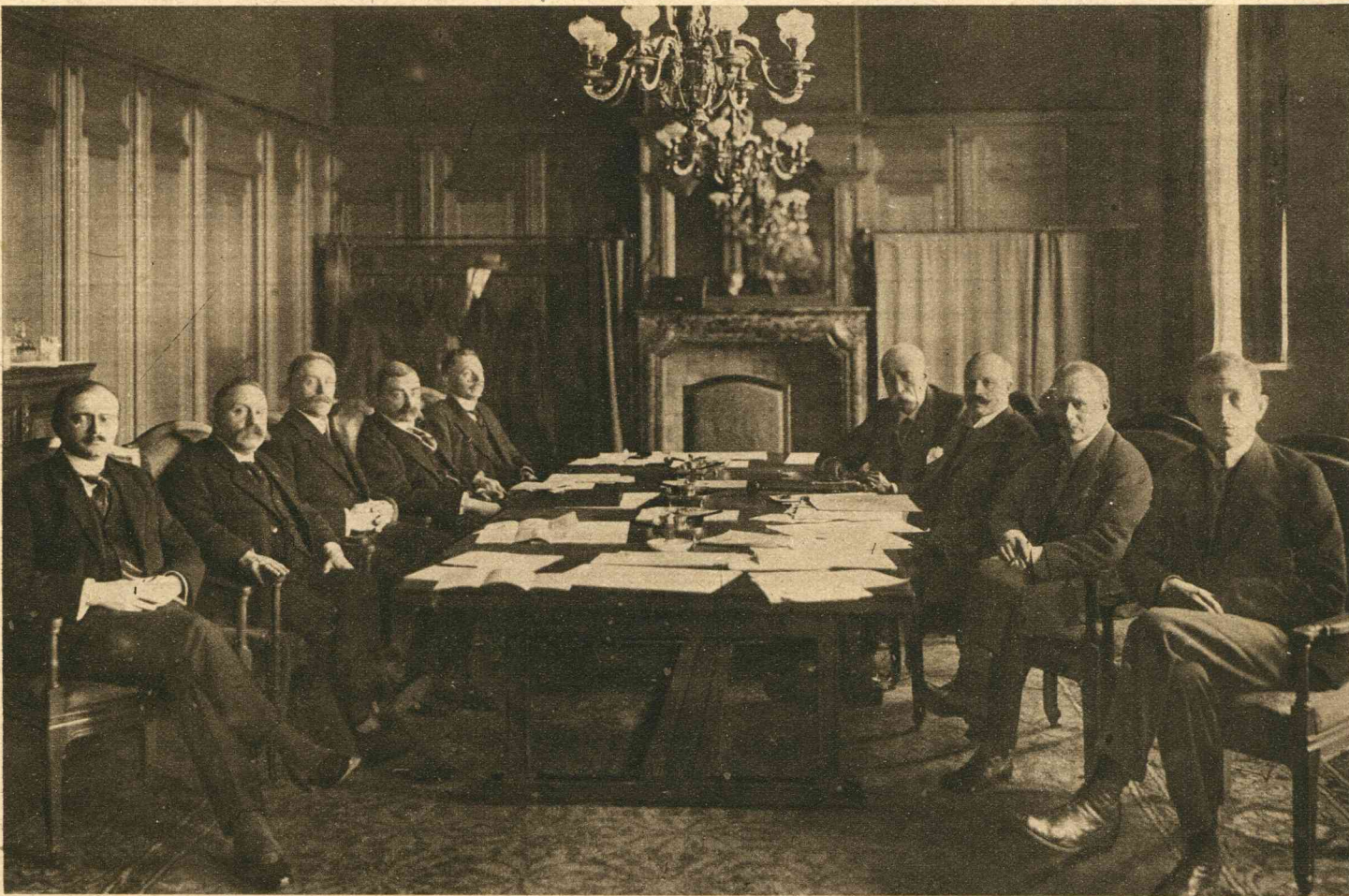
— Ik ken hier niemand en ik spreek niemand.

— Dan wensch ik u een goeden avond.

Zonder af te wachten of zijn gast nog wat zeggen zou, opende de directeur de deur en verdween.

Hij was nauwelijks weg of de kolonel draaide achter hem den sleutel in 't slot om en wierp zich gekleed te bed.

De nasporingen van den heer Harris in zake den juweelendiefstal behooren tot de minst vruchtbare uit zijn gansche detective-Joopbaan. Nog denzelfden avond slaagde hij er in een koopman te vinden bij wien de edelgesteenten waren aangeboden. Deze man vertelde dat hij eerstens de zaak niet vertrouwd had en dat men hem tweedens een veel te hobbe som had gevraagd. Hij herinnerde zich dat de persoon die er mede kwam, iemand was geweest van middelbaren leeftijd. Iemand als u, mijnheer, zei hij, den heer Harris wat aandachtiger opnemend.

DE GRONDWETSHERZIENING.

Den 10den Januari werd door den minister van Binnenlandsche zaken in een der zalen van zijn departement de onder zijn voorzitterschap ingestelde staatscommissie betreffende de grondwetsherziening geïnstalleerd.

— Kwam hij te voet of met een rijtuig?

— Met een auto, maar hij betaalde hier den chauffeur en is te voet verder gegaan.

— U weet niet welken kant uit?

— Ik zou 't u onmogelijk kunnen zeggen, mijnheer. De mist was zóó dicht, dat hij verdwenen was voor ik het wist. Bovendien heb ik er ook niet bijzonder op gelet.

Veel wijzer werd de heer Harris evenmin bij zijn verder onderzoek, maar den volgenden dag gelukte het hem den chauffeur te ontdekken. Hij had de zekerheid, dat diens standplaats niet te ver van het Ador hôtél verwijderd kon zijn, hoewel de mogelijkheid bestond, dat de geheimzinnige dief een toevallig voorbijkomende auto had aangeroepen.

Maar ook de ontdekking van den chauffeur bracht hem niet veel verder. De man kon niet anders vertellen dan wat hij al wist, n.l. dat het iemand van middelbaren leeftijd was geweest, die zijn op den hoek der Q-sstraat gestationneerde auto voor een ritje naar het Westen-viaduct had genomen. Voor een juwelierswinkel had hij hem stil doen staan, had hem betaald en was in den winkel verdwenen. Meer wist hij niet, want hij was aanstonds weer vertrokken. Het geval was trouwens zóó alledaagsch, dat hem niet in 't hoofd gekomen was er nog verder over na te denken.

Na veertien dagen van onvermoeid onderzoek was de heer Harris het spoor volkomen bijster en daar dit het eerste geval was, waarbij alle succes was uitgebleven, trok hij het zich zoozeer aan, dat hij liever van elke betaling afstand deed, dan den heer James of kolonel Chunalud onder de oogen te komen. Hij schreef een beleefd briefje, waarin hij zijn excuses maakte en verzocht het onderzoek aan een ander te willen opdragen, daar het gouvernement beslag

op zijn tijd had gelegd en hij dus gedwongen was alle particuliere zaken te laten loopen.

II.

Moorly-Castle met zijn witte muren en hoektorens lag daar, aan drie kanten nauw omsloten door de zwarte dennen, tegen de heuvelhelling, blakerend in de felle Augustus-zon, die haar pijlen zag versplinteren op de schreeuwend helle muren en daken. Maud smeet bal en ringen van zich af in het gras en riep uit, de slippers van haar zakdoek tegen haar verhit gezicht slaande:

— Hoe heb ik het in 's hemels naam in mijn hoofd kunnen krijgen, te willen croquetten met zoo'n warmte! Oef, ik geloof, dat ik straks in den kelder kruip en er pas tegen 't diner weer uitkom.

Ze sprak tegen twee jonge mannen in wit flanellen costuum, die op een paar pas afstands kalm een sigaret stonden te rooken.

De een was blijkbaar eenige jaren ouder dan de ander, was bruiner van tint en had pikzwart haar en een kleinen welverzorgden knevel, terwijl de jongste blond was en slechts wat lassig dons op de bovenlip had, dat in het helle zonlicht bijna wit scheen.

Deze jongere was Maud's broer; de ander was een vreemde.

De laatste kwam wat naderbij en vroeg deelnemend:

— Heb je 't zóó warm, miss Maud? Wat zal dat morgen moeten worden met den roeiwedstrijd?

— Nu, daar zal niet veel van terecht komen, zou ik denken. Ik begrijp me niet hoe die dolle Mr. Pears er toe komen kan, in de hondsdagen een wedstrijd te organiseren, die zoo uitstekend geschikt is van een mensch een natten dwel te maken.

— Als pa hoorde, dat je weer zoo onparlementair uit den hoek kwam, zat er wat op! zei haar broer.

— Haal jij liever een glas ijswater voor je zuster, John, inplaats zoo op haar woorden te letten!

— Hm, ik wil niet onbeleefd zijn tegenover een dame, waar mr. Stephens bij is, al is die dame dan ook mijn eigen zuster en ik zal dus doen wat je vraagt, te meer daar ik zelf ook geweldigen dorst heb.

Hij verwijderde zich lachend en knikte, naar zijn zuster doelend, Mr.

Stephens veelbeteekenend toe.

— Die drommelsche jongen! zei Maud. Ik geloof, dat hij meer begrijpt dan wel noodig is.

Stephens wachtte even tot van John niets meer te zien was en greep toen de hand van het meisje.

— Hij heeft me verteld, dat hij ons geheim had ontdekt.

Ze ontstelde hevig.

— Wat? vroeg ze, heeft hij je dat verteld? En wat heb je gezegd? Je hebt toch ontkend, hoop ik?

— En zou je wezenlijk denken, lieve Maud, dat ik het met ontkennen beter had gemaakt? Kom, de jongen is geen kind meer en vooral op dien leeftijd is het veel beter hun een blijk van vertrouwen te geven, dan hen met een leugenachtig gebaar afzijdig te houden. Hij beloofde me ongevraagd uit zichzelf, dat hij er met niemand over spreken zou en het allerminst met zijn vader.

— 't Is in elk geval goed dat ik het weet. Ik moet nu wel op mijn hoede zijn en maken, dat het jongemensch niet boos op me wordt.

— Dat is toch altijd aanbevelenswaardig.

— Maar met dat al wordt de onaangename toestand toch nog onaangenaamer. Al die geheimzinnigheid, welke je me opgelegd hebt, dient tot niets en waarom je niet met papa wilt spreken is me een raadsel. Will! Ik heb, laat ik het je eerlijk bekennen, zelfs een oogenblik gedacht dat het je geen ernst was.

Zijn gezicht betrok.

— Foei, zei hij, hoe heb je zülke slechte gedachten van me kunnen hebben! Ik heb je al herhaaldelijk gezegd, beste Maud, dat het niet lang meer duren zal of ik spreek, maar nu is mij dit nog beslist onmogelijk.

(Wordt vervolgd.)

DE OUDSTE INWONERS VAN DEN HAAG.

De twee oudste inwoners van den Haag, de Heer A. Stade, (101½ jaar) en Mejuffrouw de Wed. Spiero (100 jaar en 5 maanden) welke beiden onlangs zijn overleden.

MEJUFFROUW C. KRÜMMEL,

herdacht op 3 Januari den dag waarop zij vóór 25 jaar in dienst kwam bij de familie Arn. Schroeder-Cambresy te Heerlen.

A. HENDRIKS,

hoofdopzichter bij de gemeentereiniging te Utrecht, herdenkt 4 Februari a.s. 'tfeit dat hij vóór 25 jaar bij de gemeentereiniging in dienst trad.

JOHAN MEEUWSEN,

de bekende Omnibus-conducteur van Hotel des Pays-Bas te Arnhem, die dezer dagen 25 jaren als zoodanig in functie was.

CHR. NUIJS †

Te Amsterdam overleed de welbekende redacteur van het Algemeen Handelsblad Chr. Nuijs. De overledene was vooral bekend om zijn buitengewoon overzichten en zijn groote belezenheid.

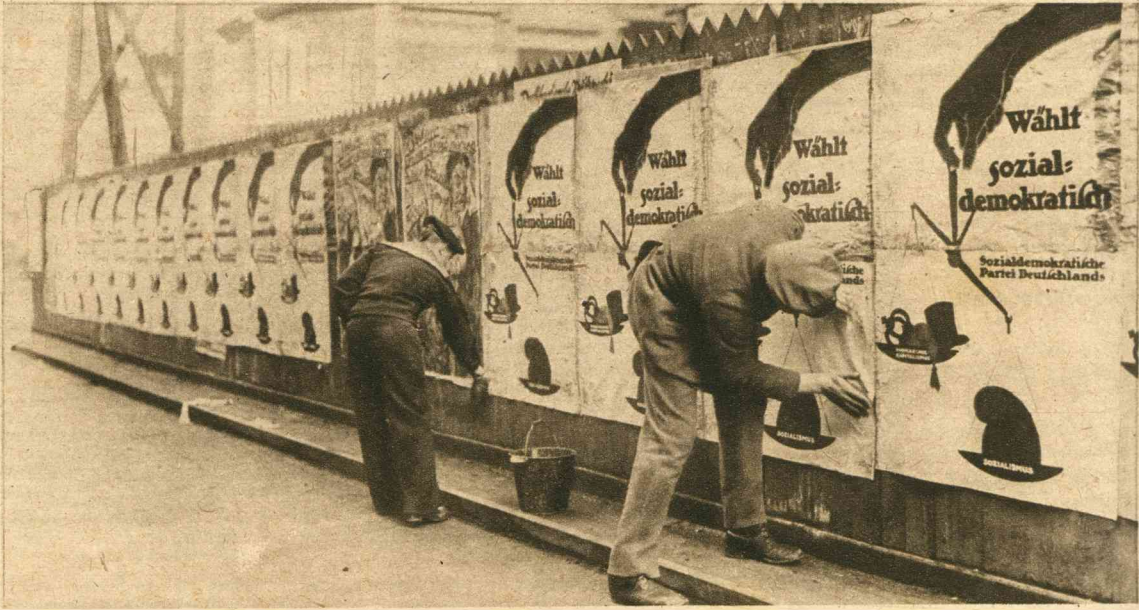
MINISTER RUYSS DE BEERENBROUCK BIJ DE AMSTERDAMSCHÉ BÜRGERWACHT

Donderdag 16 Januari heeft Z. Exc. Minister Ruys de Beerenbrouck een bezoek gebracht aan het gebouw van de Amsterdamsche Bürgerwacht, teneinde de administratieve regeling van dit instituut nader te leeren kennen.

DR. C. KERBERT.

Dr. C. Kerbert, directeur van het Koninklijk Zoologisch Genootschap „Natura Artis Magistra“, hoopt 24 Januari zijn 70sten verjaardag te vieren.

DE VERKIEZINGEN VOOR DE NATIONALE VERGADERING IN DUITSLAND.

Hoewel de onlusten de verwachte belangstelling voor deze verkiezingen eenigen tijd naar den achtergrond drongen, is gedurende de drie laatste dagen vóór de stemming, door alle partijen een reusachtige verkiezingscampagne gevoerd. Op onze foto links ziet men de propaganda die de Duitsch-nationale Volkspartij maakte. Rechts ziet men de reclame die door de sociaaldemocraten gemaakt werd.

DE ONLUSTEN TE BERLIJN.

Om een denkbeeld te geven van de eigenaardige toestanden die door de onlusten in het leven geroepen zijn, klieken wij een redactie-kamer van het Berliner Tageblatt (links). Men ziet daarop hoe de redacteur, verschanst tusschen stapels dagbladen enz., als in een kleine vesting, zijn redactionneelen arbeid verrichten moest. Rechts ziet men hoe de artillerie in de Lindenstrasse was opgesteld.